

REPUBLIKA HRVATSKA
Općinski sud u Čakovcu
Ruđera Boškovića 18
40000 Čakovec

Poslovni broj: P-275/2025-24

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A I R J E Š E N J E

Općinski sud u Čakovcu, po sutkinji toga suda Valentini Varga Gombar, u pravnoj stvari tužitelja DRAŽENA NEMETA, Tome Masarika 14, 40000 Čakovec, sada na adresi Zagreb, Ulica kneza Branimira 25, OIB: 22877852386, zastupan po odvjetnicima iz Odvjetničkog društva Matić, Feldman & Herman iz Zagreba, protiv tuženika ERSTE& STEIERMÄRKISCHE BANKA dioničko društvo (ERSTE& STEIERMÄRKISCHE BANK d.d.), OIB: 23057039320, Jadranski Trg 3/a, Rijeka, kojeg zastupa Odvjetničko društvo Metelko, Knežević & partneri iz Zagreba, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon održane i zaključene, glavne i javne rasprave dana 20. svibnja 2026.god. u nazočnosti zamjenice punomoćnika tužitelja Vugrin Petre, odvjetnice iz Čakovca i punomoćnika tuženika Radić Ivana, odvjetnika u OD, dana 18. lipnja 2026.god., objavio je i

presudio je:

I. Utvrđuje se da su djelomično nišetne sljedeće odredbe Ugovora o kreditu broj 2402006-1031262160 /51400607-5102892269 od 10.03.2006. godine, zaključenog između tužene ERSTE & STEIERMARKISCHE BANK d.d., Jadranski trg 3/A, 51000 Rijeka, OIB: 23057039320 kao kreditora i tužitelja DRAŽENA NEMETA, Tome Masarika 14, 40000 Čakovec, OIB: 22877852386 kao korisnika kredita, potvrđenog od strane javnog bilježnika Vesne Pučar iz Zagreba pod brojem OU-295/06-1, i to:

- odredba čl. 2. Ugovora u dijelu koji gasi:

„...protuvrijednost u kunama obračunata po srednjem tečaju Banke na dan puštanja kredita u tečaj.“;

- odredba čl. 3. Ugovora u dijelu koji glasi:

„...uz čvrstu valutnu klauzulu...“;

- odredba čl. 7. Ugovora u dijelu koji glasi:

„ VALUTNA KLAUZULA. Povrat obveza iz ovog Ugovora (iznos kredita i pripadajuće kamate, kamate za zakašnjenja u plaćanju, naknade i drugi eventualni troškovi) obračunat će se po srednjem tečaju Banke za CHF na dan odobrenja žiro-računa banke. Korisnik kredita upoznat je s mogućim promjenama iznosa anuiteta o dospijeću u kunama nastalog uslijed promjene tečaja. Potpisom na ovom ugovoru korisnik potvrđuje da ga je Banka informirala o posljedicama i svim eventualnim rizicima promjene tečaja.“;

- odredba čl. 8. Ugovora u dijelu koji glasi:

„Kamatna stopa je promjenjiva...”

“ Ugovorne strane su suglasne da se za vrijeme trajanja Ugovora o kreditu mogu vršiti promjene ugovorene kamatne stope, kao i način obračuna i naplate u skladu s važećim odlukama Banke.”

II. Nalaže se tuženiku ERSTE & STEIERMARKISCHE BANK d.d., Jadranski trg 3/A, 51000 Rijeka, OIB: 23057039320 da tužitelju DRAŽENU NEMETU, Tome Masarika 14, 40000 Čakovec, OIB: 22877852386 isplati iznos od 9.111,07 EUR (devettisuća-stojedanaest eura i sedam centi) sa zateznim kamatama koje teku na iznos od:

47,76 € od 09. siječnja 2009. do isplate
64,20 € od 10. veljače 2009. do isplate
77,27 € od 10. ožujka 2009. do isplate
77,27 € od 10. travnja 2009. do isplate
81,65 € od 09. svibnja 2009. do isplate
75,65 € od 10. lipnja 2009. do isplate
76,61 € od 07. srpnja 2009. do isplate
48,84 € od 10. kolovoza 2009. do isplate
78,60 € od 10. rujna 2009. do isplate
74,62 € od 07. listopada 2009. do isplate
75,28 € od 10. studenog 2009. do isplate
74,30 € od 08. prosinca 2009. do isplate
88,02 € od 09. siječnja 2010. do isplate
93,07 € od 02. veljače 2010. do isplate
92,67 € od 08. ožujka 2010. do isplate
104,22 € od 10. travnja 2010. do isplate
112,18 € od 07. svibnja 2010. do isplate
125,44 € od 10. lipnja 2010. do isplate
139,65 € od 07. srpnja 2010. do isplate
122,27 € od 09. kolovoza 2010. do isplate
162,08 € od 07. rujna 2010. do isplate
149,21 € od 06. listopada 2010. do isplate
115,90 € od 05. studenog 2010. do isplate
149,23 € od 07. prosinca 2010. do isplate
174,69 € od 05. siječnja 2011. do isplate
159,23 € od 07. veljače 2011. do isplate
157,31 € od 07. ožujka 2011. do isplate
150,54 € od 06. travnja 2011. do isplate
174,43 € od 10. svibnja 2011. do isplate
171,51 € od 09. lipnja 2011. do isplate
177,35 € od 07. srpnja 2011. do isplate
256,98 € od 09. kolovoza 2011. do isplate
180,13 € od 10. rujna 2011. do isplate
168,32 € od 10. listopada 2011. do isplate
140,32 € od 09. studenog 2011. do isplate
139,26 € od 08. prosinca 2011. do isplate
153,85 € od 10. siječnja 2012. do isplate
160,05 € od 09. veljače 2012. do isplate
161,04 € od 08. ožujka 2012. do isplate

156,64 € od 06. travnja 2012. do isplate
159,56 € od 10. svibnja 2012. do isplate
164,14 € od 06. lipnja 2012. do isplate
157,98 € od 07. srpnja 2012. do isplate
158,37 € od 09. kolovoza 2012. do isplate
147,89 € od 08. rujna 2012. do isplate
151,33 € od 09. listopada 2012. do isplate
159,01 € od 08. studenog 2012. do isplate
157,17 € od 08. prosinca 2012. do isplate
159,89 € od 09. siječnja 2013. do isplate
150,94 € od 08. veljače 2013. do isplate
147,08 € od 09. ožujka 2013. do isplate
157,31 € od 10. travnja 2013. do isplate
148,75 € od 09. svibnja 2013. do isplate
141,42 € od 07. lipnja 2013. do isplate
136,40 € od 03. srpnja 2013. do isplate
144,30 € od 09. kolovoza 2013. do isplate
147,22 € od 10. rujna 2013. do isplate
153,59 € od 10. listopada 2013. do isplate
152,01 € od 08. studenog 2013. do isplate
158,50 € od 10. prosinca 2013. do isplate
149,37 € od 10. siječnja 2014. do isplate
39,98 € od 10. veljače 2014. do isplate
41,75 € od 07. ožujka 2014. do isplate
38,88 € od 07. travnja 2014. do isplate
37,70 € od 08. svibnja 2014. do isplate
36,79 € od 09. lipnja 2014. do isplate
38,91 € od 10. srpnja 2014. do isplate
43,43 € od 09. kolovoza 2014. do isplate
44,90 € od 08. rujna 2014. do isplate
44,09 € od 09. listopada 2014. do isplate
48,56 € od 10. studenog 2014. do isplate
49,79 € od 09. prosinca 2014. do isplate
50,46 € od 09. siječnja 2015. do isplate
50,74 € od 10. veljače 2015. do isplate
50,66 € od 07. ožujka 2015. do isplate
50,86 € od 10. travnja 2015. do isplate
50,61 € od 08. svibnja 2015. do isplate
50,75 € od 10. lipnja 2015. do isplate
50,74 € od 09. srpnja 2015. do isplate
50,86 € od 10. kolovoza 2015. do isplate
50,74 € od 10. rujna 2015. do isplate

po stopi od 14% godišnje za razdoblje od dospijeca svakog pojedinog iznosa do 30.06.2011. godine, po stopi od 12% godišnje za razdoblje od 01.07.2011. do 31.07.2015. godine, a od 01.08.2015. godine do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za

referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3 postotna poena, sve u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku ERSTE & STEIERMARKISCHE BANK d.d., Jadranski trg 3/A, 51000 Rijeka, OIB: 23057039320 da tužitelju DRAŽENU NEMETU, Tome Masarika 14, 40000 Čakovec, OIB: 22877852386 isplati iznos od 4.133,84 EUR (četiritisućestotridesetitri eura i osamdesetičetiri centa) sa zakonskom zateznom kamatom tekućom na navedeni iznos od 16.02.2016. godine do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3 postotna poena, u roku od 15 dana.

IV. Nalaže se tuženiku da tužitelju naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 3.597,65 EUR (tritisućpetstodevdesetisedam eura i šezdesetipet centi) s pripadajućim zakonskim zateznima kamatama, tekućim od dana donošenja ove presude, u roku od 15 dana.

V. O d b i j a s e zahtjev tuženika za utvrđenje tuženikova potraživanja prema tužitelju u vezi ugovora o kreditu i to s osnove potplaćenih anuiteta kad je tečaj CHF bio niži od početnog, te se temeljem navedenog odbija prigovor prijebaja za iznos od 364,54 EUR (tristošezdesetičetiri eura i pedesetičetiri centa) / 2.746,64 kuna (dvijetisućesedamstočetiridesetišest kuna i šezdesetičetiri lipe) s osnova odbijenih potraživanja tuženika.

r i j e š i o j e :

D o p u š t a s e preinaka tužbenog zahtjeva kako je isti tužitelj Nemet Dražen postavio u podnesku zaprimljenom 29. travnja 2021.god., zatim dana 22. rujna 2023.god. u valuti EUR kada je u tužbenom zahtjevu s osnova isplate nakon provedenog financijsko-knjigovodstvenog vještačenja naveo još i zasebno iznos od 4.180,49 EUR (četiritisućestoiosamdeset eura i četrdesetidevet centi), odnosno u ovom ponovljenom postupku u podnesku od dana 24.ožujka 2026.god. u iznosu od 4.133,84 EUR (četiritisućestotridesetitri eura i osamdesetičetiri centa) sa zakonskom zateznom kamatom tekućom na navedeni iznos od 16.02.2016. godine, a koji potražuje još od tuženika.

Obrazloženje:

1. Tužitelj Nemet Dražen (dalje: tužitelj) je podnio tužbu protiv tuženika dana 10. lipnja 2019.god., koja tužba je zaprimljena kod ovoga suda pod brojem P-384/2019, u kojoj navodi da su tužitelj i tuženik Erste&Steiermarkische Bank d.d. kao banka sklopili Ugovor o kreditu broj 2402006-103126 2160/51400607-5102892269 dana 13.03.2006. god. koji je solemniziran kod javnog bilježnika Pučar Vesni iz Zagreba. Temeljem tog ugovora se banka obvezala tužitelju staviti na raspolaganje iznos u kunama koji odgovara protuvrijednosti 160.500,00 CHF (švicarskih franaka), uz kamatu od 4,75 % godišnje, a koja kamata je promjeniva sukladno odluci banke o kamatnim stopama. Stranke su sklopile Aneks broj 1 (Dodatak) Ugovora o kreditu

broj 5102892269 temeljem Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/15.), a kojim je provedena konverzija kredita u kredit s valutnom klauzulom u eur. Provedena konverzija kredita da sukladno Zakonu o potrošačkom kreditiranju iz 2015.g., nije od utjecaja na nišetne odredbe Ugovora o kreditu i to nišetne odredbe o promjenjivosti kamatne stope sukladno Odluci tuženika, te nišetnoj ugovornoj odredbi po kojoj su glavnica i kamata vezani uz valutu CHF. Odlukom čl. 236. Zakona o obveznim odnosima da je propisano da nišetan Ugovor ne postaje valjan kad uzrok nišetnosti naknadno nestane. Konverzijom se, kao niti Zakonom o potrošačkom kreditiranju ne propisuje uklanjanje nišetnih ugovornih odredbi iz osnovnog ugovora, što je potvrđeno rješenjm Vrhovnog suda RH broj Rev-2868/18, na koju se poziva, te smatra da tužitelj kao korisnik kredita sklapanjem Dodatka ugovora o kreditu nije izgubio pravo na utvrđenje pojedinih odredaba ugovora o kreditu nišetnima. Postupanje tuženika je bilo nepošteno i u trenutku sklapanja Dodatka (aneksa) ugovora o kreditu. Tužitelj se poziva na nišetnost odredbe čl. 8. i čl. 7. Ugovora o kreditu, kao i nišetnost odredbe čl. 12. Dodatka (aneksa), te na odredbe Zakona o zaštiti potrošača i Zakona o obveznim odnosima. Nadalje tužitelj navodi da je presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-7129/13-4 od 13. lipnja 2014. utvrđeno da je tuženik kao banka povrijedila kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita tako što je u potrošačkim ugovorima o kreditima koristila nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja ugovorne obveze promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke, a u kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, a koja je nišetna. Odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete, izmjene ugovora i sl., a sukladno čl. 502.c. Zakona o parničnom postupku. Tužitelj smatra da je tuženik na temelju nišetnih odredbi ugovora o valutnoj kaluzuli i promjenjivoj kamatnoj stopi od tužitelja naplatio i primio određene iznose, koje je tuženik stekao bez osnove i treba ih vratiti tužitelju. Tužitelj se poziva i na odluku Visokog trgovačkog suda RH broj PŽ-6632/17 od 14. lipnja 2018.god. kojom je utvrđena nišetnost ugovornih odredaba u ugovorima o potrošačkom kreditiranju na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, pa je ovdje tuženik stekao bez osnove od tužitelja određeni novčani iznos. Tužitelj smatra da u trenutku konverzije nije priznata pretplata na koju je imao pravo, pa stoga podnosi ovu tužbu. Tužitelj smatra da je tuženik na temelju nišetnih odredbi ugovora o valutnoj klauzuli i promjenjivoj kamatnoj stopi od tužitelja naplatio i primio određene iznose, koje je tuženik stekao bez osnove i treba ih vratiti tužitelju. Stoga predlaže da sud utvrdi da su nišetne pojedine odredbe sklopljenog ugovora o kreditu, kao i da obveže tuženika na isplatu iznosa koji iznos je banci previše uplatio, a koji iznos potražuje tužbom 79.263,39 kuna u pojedinačnim mjesečnim iznosima, sve uz zakonsku zateznu kamatu i troškove postupka.

2. Tuženik je u odgovoru na tužbu prvo istaknuo prigovor mjesne nenadležnosti ovoga suda. Zatim navodi da ne osporava činjenicu sklapanja ugovora o kreditu, niti njegovog sadržaja, no osporava da bi valutna klauzula bila nišetna kao i odredba o primjenjivosti kamatne stope iz ugovora o kreditu. Smatra da sud nije vezan za utvrđenja iz spomenutih presuda Visokog trgovačkog suda RH.. Smatra da su odredbe ugovora u kojima je sadržana valutna klauzula jasne, lako razumljive i lako uočljive. Osporava i to da tužitelju ne bi bile pružene informacije o rizicima vezanim

uz zaključenje ugovora o kreditu sa valutnom klauzulom u CHF-u. Naime, tuženik da je prije i u vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu poduzeo sve mjere koje su bile u njegovoj mogućnosti kako bi informirao potrošače o rizicima sklapanja ugovora o kreditu u valutnoj klauzuli švicarski franak, te je pažljivo educirao sve svoje zaposlenike o načinu ugovaranja kredita u CHF valuti, te dao upute o prodaji navedenih proizvoda. Također da je i zaposlenik tuženika koji je sudjelovao na obradi kredita, tužitelju priopćio moguće rizike ugovaranja kredita sa CHF valutnom klauzulom, a sve u smislu da postoji mogućnost da tečaj CHF-a u budućnosti raste. Tuženik je klijente redovno obavješćivao i odgovarao na njihova pitanja. Ne osporava da je došlo do drastičnog rasta tečaja CHF-a, te ni tuženik nije mogao predvidjeti kretanje tečaja, tim više što je švicarski franak dugo godina bio stabilna valuta s malim oscilacijama u kretanju. Ističe i to da je nakon sklapanja ugovora o kreditu, a zbog neočekivanog rasta tečaja CHF-a, poduzeo niz mjera kako bi pomogao potrošačima da što lakše otplate kredit, a što potvrđuje činjenicu da tuženik u svom poslovanju djeluje savjesno. U odnosu na odredbu o promjenjivosti kamatne stope, smatra da, potrebno je da se kumulativno ispune uvjeti radi utvrđenja ništetnosti članka ugovora, a to su da se o toj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, da je odredba nejasna ili teško razumljiva, te da je suprotna načelu savjesnosti i poštenja. Po mišljenju tuženika odredba o promjenjivosti kamatne stope je jasna, lako uočljiva i lako razumljiva. Skreće pozornost da je tužitelj imao mogućnost izbora, te je mogao izabrati prihvatiti ili ne prihvatiti izračun konverzije kredita, odnosno sklopiti ili ne sklopiti s vjerovnikom sporazum iz članka 19.c stavka 1. točke 6. ZID ZPK/15. Navodi da je konverzija bila na dispoziciju tužitelju te svih ostalih potrošača na koje se spomenuti zakon primjenjivao, te da tužitelj, ako nije htio konvertirati, bi zadržao prava iz originalnog ugovora, ako pak jest, originalni ugovor je zamijenjen drugim. Naveo je da prema izričitoj odredbi članka 19.e st. 6. ZID ZPK/15 ako potrošač nije prihvatio izračun konverzije kredita ili nije sklopio s vjerovnikom sporazum iz članka 19.c st. 1. točke 6. ovoga Zakona, otplata kredita nastavila bi se prema važećim ugovorenim uvjetima i sukladno odredbama Zakona o potrošačkom kreditiranju. Ukazao je i da je način izračuna konverzije kredita, detaljno uređen odredbama čl. 19.c ZID ZPK/15, te nije rezultat proizvoljnih, jednostranih odluka i postupanja tuženika. Kamate nakon konverzije jesu promjenjive, jer je zakon tako naložio - to je ujedno razlog što se o njima nije pregovaralo, niti, barem na strani kreditora, nije smjelo pregovarati te da se Zakon se morao primijeniti kako glasi u odnosu na sve jednako. Naveo je da je predmetni kredit konvertiran sukladno odredbama Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (Narodne Novine 102/2015). Tvrdi da bi eventualno usvajanje tužbenog zahtjeva vodilo neosnovanom dvostrukom namirenju tužitelja, te da je tužitelj pravilnost izračuna konverzije potvrdio potpisom samog Sporazuma o pretplati. Istaknuo je da je banka sukladno članku 19.d. ZID ZPK/15 prije objave kalkulatora konverzije bila dužna pribaviti mišljenje ovlaštenog revizora ili sudskog vještaka da je kalkulator izrađen u skladu s načinom izračuna propisanim člankom 19.c ZID ZPK/15, te takvo mišljenje objaviti na svojim mrežnim stranicama. Naveo je i da ako bi bilo tko trebao dokazivati da svi plaćeni iznosi nisu u konverziji, onda to jedino može biti tužitelj, dok na strani banke postoji zakonska presumpcija da je izvršen u skladu sa zakonom, obzirom da je to upravo potvrdio sudski vještak, odnosno u konkretnom slučaju neovisni revizor, a ako je navedeno sporno predložio je odrediti vještačenje sa zadatkom vještaku da utvrdi da li su svi koje tužitelj potražuje u ovom postupku uvršteni u izračun konverzije sukladno

odredbama ZID ZPK/15. Stavlja prigovor zastare utuženih iznosa jer je u trenutku podnošenja tužbe nastupila zastara potraživanja, a ne mogu se primijeniti odredbe o prekidu zastare. Stoga tuženik predlaže da su u cijelosti odbije tužbeni zahtjev i obveže tužitelja na nakandu troškova tuženiku.

3. Zatim je tuženik u podnesku od 16. rujna 2019.god. stavio prigovor prijeboja u iznosu od 2.746,64 kuna, koji iznos se odnosi na tražbinu s osnova potplaćenih i povlaštenih anuiteta (kada je tečaj CHF bio niži od početnog tečaja).

4. Općinski sud u Čakovcu je rješenjem od 18. prosinca 2019.god. odbio tužnikov prigovor da ovaj sud nije mjesno nadležan. Rješenje je postalo pravomoćno jer je isto potvrdio Županijski sud u Zagrebu pod brojem GŽ-1296/2020 dana 22. rujna 2020.god..

5. Parnične stranke su tijekom postupka ostale kod svojih navoda, te su dodatno obrazlagale svoja stajališta.

6. Tijekom postupka tuženik je opunomoćio druge punomoćnike za zastupanje u ovom postupku, prema punomoći u spisu.

7. Tuženik je u podnesku od 24. studenog 2020.god. naveo da ukoliko postoji sumnja u nepristranost uređujuće sutkinje, da bi se ista trebala izuzeti. Sud je na ročištu održanom dana 10. prosinca 2020.god. utvrdio da kod uređujuće sutkinje ne postoji niti jedan razlog koji je tuženik naveo u svom podnesku jer da je isti razlog postojao tada bi sutkinja odmah po primitku predmeta postupila sukladno čl. 72. Zakona o parničnom postupku.

8. Nakon provedenog financijsko-knjigovodstvenog vještačenja tužitelj je specificirao svoj tužbeni zahtjev u dijelu koji se odnosi na isplatu novčanog iznosa u podnesku zaprimljenom dana 29. travnja 2021.god. u valuti HRK, dok je u pogledu dijela tužbenog zahtjeva koji se odnosi na ništetnost ostao kod prvobitno postavljenog tužbenog zahtjeva.

9. Tuženik posebno ističe da se protivi preinaci tužbenog zahtjeva (podnesak od 24. svibnja 2021.god.) jer tužitelj u podnesku od 29. travnja 2021.god. proširuje prvotno istaknuti tužbeni zahtjev na zahtjev s naslova manje plaćenog iznosa prilikom konverzije kredita (manjak) i sada traži još i isplatu iznosa od 4.180,49 EUR koji iznos je utvrđen kao manjak prilikom konverzije kredita.

10. Sud je Rješenjem od dana 14. lipnja 2021.god. odredio prekid postupka temeljem čl. 213. st. 1. toč. 1. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07 - Odluka USRH, 84/08, 96/08 – Odluka USRH, 123/08 - ispravak, 57/11, 148/11 - pročišćeni tekst, 25/13 i 89/14 – Odluka USRH - koji se primjenjivao s obzirom na vrijeme podnošenja tužbe) , do okončanja postupaka koji se predu Sudom Europske unije vode pod brojem C-474/20 i brojem C-567/20). Isto rješenje je potvrđeno Rješenjem Županijskog suda u Slavonski Brod, Stalna služba u Požegi broj GŽ-901/21 od dana 17. studenog 2021.god.

11. Nakon toga je sud ponovno odredio prekid postupka rješenjem od dana 12. rujna 2022.god., koje rješenje je ukinuto rješenjem Županijskog suda u Bjelovaru broj GŽ-1130/22 od dana 15. studenog 2022.god.

12. Nakon toga je spis sukladno Sudskom poslovniku dobio novi broj i to P-358/2022 i dalje se postupak provodi pod tim brojem.

13. Zatim je sud Rješenjem od dana 28. prosinca 2022.god. donio Rješenje o nastavku postupka jer su postupci, zbog dovršetka kojih je ovaj postupak prekinut, pred Sudom Europske unije dovršeni.

14. Zatim je tužitelj u podnesku od dana 22. rujna 2023.god. taj postavljeni tužbeni zahtjev od 29. travnja 2021.god. (u valuti HRK) koji se odnosi na isplatu, sada postavio u valuti EUR.

15. Tuženik je i nadalje ostao kod svojih navoda, te se usprotivio i ovako postavljenom tužbenom zahtjevu.

16. Tuženik je tijekom postupka, na ročištu održanom dana 27. rujna 2023.god. izjavio da odustaje dokaznog prijedloga da se kao svjedok sasluša Kovačec Robert.

17. Na ročištu održanom dana 27. rujna 2023.god. stranke su suglasno izjavile da nije potrebno usmeno saslušanje vještaka Radiković Zdravka.

18. Sud je na ročištu održanom dana 27. rujna 2023.god. proveo dokaze uvidom u dokumentaciju, budući da stranke daljnjih dokaznih prijedloga nisu imale, te je zaključio glavnu raspravu, a odluka se donosi na temelju postavljenog specificiranog tužbenog zahtjeva tužitelja, kako je gore obrazloženo.

19. Nakon toga je Općinski sud u Čakovcu pod brojem P-358/2022-12 dana 09. studenog 2023.god. donio presudu kojom je u cijelosti usvojio tužbeni zahtjev tužitelja i to u dijelu koji se odnosi na ništetnost ugovornih odredbi i u dijelu gdje se tuženiku nalaže isplata iznosa od 9.111,07 EUR i od 4.180,49 EUR, te da tužitelju naknadi trošak postupka.

20. Po žalbi tuženika na tu Presudu Županijski sud u Karlovcu, Stalna služba u Gospiću je pod brojem GŽ-62/2024 dana 09. lipnja 2025.god. donio Rješenje kojim je u cijelosti ukinuo ovosudnu presudu, te i ovosudno rješenje, sve od dana 09. studenog 2023.god. broj P-358/2022.

21. Nakon te ukidne II.stupanjske odluke spis je sukladno Sudskom poslovniku dobio novi broj P-275/2025.

22. U ovom ponovljenom postupku potrebno je odlučiti o cjelokupnom tužbenom zahtjevu tužitelja, kao i o svim prigovorima tuženika, a s obzirom na ukidnu II.stupanjsku odluku.

23. Sukladno pozivu suda, stranke su se očitovale sukladno pozivu suda, nakon

II.stupanjske ukidne odluke.

24. U ponovljenom postupku je provedeno dodatno financijsko-knjigovodstveno vještačenje s obzirom da raniji vještak Radiković Zdravko više nije sudski vještak, pa je sud rješenjem odredio novog stalnog sudskog vještaka financijske struke Mikac Matiju.

25. Nakon dostave u spis nalaza i mišljenja vještaka Mikac Matije, tužitelj je specificirao svoj tužbeni zahtjev u podnesku od dana 24. ožujka 2026.god. na način da isti glasi kao sada u izreci ove presude. Sada tužitelj traži ponovno da se utvrde ništetnim iste ugovorne odredbe, te tužitelj od tuženika traži isplatu ukupnog iznosa od 13.244,91 EUR (9.111,07 EUR i 4.133,84 EUR), kako će dalje biti obrazloženo, a koji novčani iznosi su sada specificirani sukladno nalazu i mišljenju vještaka Mikaca, te se u iznosima neznatno razlikuju od traženih iznosa u prethodnom postupku.

26. Tuženik se protivio istome, te je ostao kod svih navoda i prigovora. Posebne prigovore nije stavio.

27. U ovom ponovljenom postupku stranke nisu tražile usmeno saslušanje vještaka Mikaca.

28. U postupku dokazivanja sud je izvršio uvid u ugovor o kreditu (list 12-21 spisa), aneks broj 1 ugovora o kreditu (list 22-26 spisa), pregled prometa po partiji kredita (list 27-36 spisa), dopis – obavijest (list 37-41 spisa), otplatnu tablicu (list 42-51 spisa), nalaz vještaka iz Centra poslovnih analiza d.o.o. (list 52-60 spisa), obavijesti klijentima (list 71-87 spisa), mišljenje (list 88 spisa), dopis Hrvatske narodne banke te podatke (list 89-98 spisa), metodologiju utvrđivanja promjene kamatnih stopa (list 99-102 spisa), priopćenja (list 103-104 spisa), sudsku praksu (list 105-119 spisa), mišljenja (list 120-147 spisa), obrazac za prihvrat izračuna konverzije (list 157 spisa), izračun konverzije (list 158 i 159 spisa), izračun (list 160-162 spisa), sudsku praksu (list 169-174 spisa), sudsku praksu (list 205-262 spisa), obavijesti (list 263-266 spisa), izračun konverzije i tabelu te obrazac (list 267-283 spisa), informacije klijentima (list 284 i 285 spisa), iskaz (list 286 i 287 spisa), nalaz i mišljenje stalnog sudskog vještaka Radiković Zdravka zaprimljenog 23. travnja 2021. (list 304-311 spisa), sudsku praksu (list 329-348 spisa), očitovanje vještaka Radiković Zdravka zaprimljeno 07. lipnja 2021. (list 352 spisa), sudsku praksu (list 365-376 spisa), sudsku praksu (list 415-509 spisa), te u ovom ponovljenom postupku i u sudsku praksu (list 594-663 spisa), sudsku praksu (list 683-692 spisa), sudsku praksu (list 695-715 spisa), u nalaz i mišljenje vještaka Mikac Matije zaprimljeno 19. veljače 2026. (list 726-735 spisa), sudsku praksu (list 763-788 spisa), te je uz suglasnost prisutnih pročitao iskaz tužitelja Nemet Dražena s raspravnog zapisnika od 04. ožujka 2020..

29. Analizom izvedenih dokaza u smislu odredbe čl. 8. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine br. 53/91, 91/92, 111/99, 88/01, 117/03, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11 –pročišćeni tekst, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 – koji se primjenjuje nakon II.stupanjske ukidne odluke) kao i rezultata cjelokupnog

raspravljajući ovaj sud nalazi da je specificirani tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti osnovan, a kako je navedeno u izreci ove presude.

30. U čl. 2 st. 1 Zakona o parničnom postupku određeno je da u parničnom postupku sud odlučuje u granicama zahtjeva koji su stavljeni u postupku. Odredbom čl. 7. Zakona o parničnom postupku, određeno je da su stranke dužne iznijeti činjenice na kojima temelje svoje zahtjeve i predložiti dokaze kojima se utvrđuju te činjenice, a u čl. 219. istog Zakona da je u parnici svaka stranka dužna iznijeti činjenice i predložiti dokaze na kojima temelji svoj zahtjev ili kojim pobija navode i dokaze protivnika.

31. U čl. 221.a. Zakona o parničnom postupku određeno je da ako sud na temelju izvedenih dokaza (članak 8) ne može sa sigurnošću utvrditi neku činjenicu; o postojanju činjenice zaključit će primjenom pravila o teretu dokazivanja.

32. Prema sudskom registru Trgovačkog suda u Rijeci točan naziv tuženika je : ERSTE&STEIERMÄRKISCHE BANKA dioničko društvo (ERSTE&STEIERMÄRKISCHE BANK d. d.), OIB: 23057039320, Jadranski Trg 3/a, Rijeka.

33. Nije sporno da su tužitelj Nemet Dražen kao korisnik kredita i tuženik, kao banka sklopili Ugovor o kreditu broj 2402006-103126 2160/51400607-5102892269 dana 13. ožujka 2006.god., po kojemu je banka odobrila korisniku kredita kredit u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 160.500,00 CHF (švicarskih franaka) u svrhu kupnje nekretnine (stambeni kredit) i to na rok od 360 mjeseci, uz kamatnu stopu od 4,75 %, promjenjivom u skladu s Odlukom banke, s time da se kredit otplaćuje u mjesečnim anuitetima u iznosu od 756,48 CHF u kunskoj protuvrijednosti kako je navedeno u čl. 7. Ugovora. Uz Ugovor o kreditu tuženik je tužitelju dao i Otplatni plan. Ugovor o kreditu je solemniziran po javnom bilježniku Vesni Pučar iz Zagreba, a iznos kredita je uplaćen tužitelju, što nije sporno. Banka (tuženik) je na nekretnini upisao založno pravo.

34. Nije sporno da je u čl. 8. Ugovora određeno da kamatna stopa iznosi 4,75 % godišnje i da je promjenjiva, sukladno Odlukama banke.

35. Nije sporno da su tužitelj i tuženik kao banka sklopile Aneks (Dodatak) broj 1. dana 15. veljače 2016.god. ugovora o kreditu broj 5102892269 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine koji Aneks su sklopili temeljem odredbi Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju. Kredit je denominiran iz valute CHF u valutu EUR.

36. Sporno je da li je nastupila zastara potraživanja tužitelja. Sporno je da li se radi o tzv. kolektivnoj tužbi.

37. Sporno je da li je tužitelj izvršenom konverzijom u potpunosti namiren sa pretplatom spornog kredita uzimajući u obzir valutnu klauzulu vezanu uz valutu CHF i promjenjivu kamatnu stopu koja je ugovorena osnovnim ugovorom o kreditu.

38. Tužitelj u svojoj tužbi od tuženika traži isplatu, smatrajući da je tužitelju

postupanjem tuženika (banke) oštećen, a pozivajući se na presudu Visokog trgovačkog suda RH broj PŽ-7129/13, te odredbu čl. 502.c. Zakona o parničnom postupku (odredbe o tužbi za zaštitu kolektivnih interesa i prava tzv. kolektivna tužba).

39. Naime, kolektivna presuda u slučaju Potrošač odnosi se na sve potrošačke kredite bilo da su stambeni krediti, nenamjenski krediti, auto krediti ili krediti za zatvaranje drugih kredita i bez obzira da li su krediti još uvijek u otplati ili su već otplaćeni.

40. Člankom 1045. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine RH 35/05,41/08, 125/11, 78/15 sada i 29/18 126/21, 114/22, 156/22, sada i 155/23) - pretpostavke odgovornosti je u st. 1. određeno da tko drugome prouzroči štetu, dužan je naknaditi je ako ne dokaže da je šteta nastala bez njegove krivnje, u st.2. da se predmnijeva obična nepažnja, u st.3. da za štetu od stvari ili djelatnosti od kojih potječe povećana opasnost štete za okolinu odgovara se bez obzira na krivnju i u st. 4. da za štetu bez obzira na krivnju odgovara se i u drugim slučajevima predviđenim zakonom.

41. Člankom 1046. Zakona o obveznim odnosima je propisano da je šteta umanjeње nečije imovine (obična šteta) i sprječavanje njezina povećanja (izmakla korist), a i nanošenje drugom fizičkog ili psihičkog bola ili straha (neimovinska šteta).

42. Prema općim pravilima Zakona o obveznim odnosima koja reguliraju odgovornost za štetu, da bi postojala odgovornost za štetu potrebno je ispunjenje nekoliko pretpostavaka i to da postoji osoba odgovorna za štetu (štetnik) i osoba koja potražuje odštetu (oštećenik), da je štetnik počinio štetnu radnju, da je na strani oštećenika nastala šteta, da postoji uzročna veza između izvršene štetne radnje kao uzroka i određene štete kao posljedice i da postoji protupravnost štetne radnje (protivna je nekom pravnom pravilu i štetna radnja je počinjenja krivnjom štetnika).

43. Prema čl. 146. Zakona o zaštiti potrošača objavljenog u Narodnim novinama RH broj 41/14 i 110/15 je određeno da će se postupci pokrenuti do dana stupanja na snagu ovog Zakona dovršiti prema odredbama ranijih Zakona o zaštiti potrošača, dakle postupci pokrenuti nakon stupanja na snagu toga Zakona o zaštiti potrošača (u konkretnom slučaju i ova tužba) voditi i dovršiti po odredbama aktualnog Zakona o zaštiti potrošača.

44. Stoga je primjenjuje i odredba čl. 118. Zakona o zaštiti potrošača objavljenog u Narodnim novinama RH broj 41/14 i 110/15 koja propisuje obvezujuću snagu sudske odluke za ostale sudove ako je odluka suda donesena u postupku kolektivnih interesa potrošača u postupku koji potrošak osobno pokrene radi naknade štete koja joj je uzrokovana postupanjem tuženika.

45. U presudi Visokog trgovačkog suda RH broj PŽ-7129/13 kao pravni osnov navodi naknadu štete, a tu mogućnost predviđa i čl. 502. c. Zakona o parničnom postupku (odredbe koje se odnose na tzv. kolektivnu tužbu).

46. Temeljem čl. 186. st. 3. Zakona o parničnom postupku je između ostalog određeno da sud nije vezan za pravnu osnovu tužbe, pa će ovaj sud dalje obrazložiti s kojeg osnova eventualno tužitelj ima pravo na isplatu i kojeg iznosa.

47. Prema odredbi čl. 502.c Zakona o parničnom postupku, fizičke i pravne osobe mogu u posebnim parnicama za naknadu štete pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz čl. 502.a st. 1. Zakona o parničnom postupku, da su određenim postupanjem, uključujući i propuštanjem tuženika, povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štiti. U tom će slučaju sud biti vezan uz ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati. Samo u ovakvim parnicama, riječ je o specifičnom proširenju subjektivnih granica pravomoćnosti presuda kojima se prihvaćaju zahtjevi za zaštitu kolektivnih interesa i prava, naravno u slučaju ako pojedini zahtjevi za zaštitu budu prihvaćeni, kao što je u konkretnom slučaju.

48. Ovaj sud je u ovom parničnom postupku, s obzirom na navode iznesene u tužbi i s obzirom da se tužitelj poziva na pravna utvrđenja iz gore naznačenih presuda, sukladno čl. 502.c Zakona o parničnom postupku vezan pravnim stajalištima i utvrđenjima naznačenim u presudama Vrhovnog suda Republike Hrvatske, a koje odluke se dalje obrazlažu.

49. Presudom Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1401/2012, od 4. srpnja 2013., koja je potvrđena presudom Visokog Trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-7129/2013 od 13. lipnja 2014. godine i presudom Vrhovnog suda RH broj Revt-249/2014 od 9. travnja 2015. godine, u dijelu vezanom za ugovaranje kamatne stope, utvrđeno je između ostalog da je tuženik u razdoblju od 10. rujna 2003. godine do 31. prosinca 2008. godine, a koja povreda traje i dalje, povrijedila kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita, zaključujući Ugovore o kreditima, koristeći u istima ništetne i nepoštene odredbe u Ugovorima o potrošačkom kreditiranju-Ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze u Ugovorima o kreditu promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke i drugim internim aktima, a da prije i u vrijeme zaključenja Ugovora tužena kao trgovac i korisnik i korisnici kreditnih usluga kao potrošači nisu pojedinačno pregovarali i Ugovorom utvrdili egzaktno parametre i metodu izračuna tih parametara, koji utječu na odluku tužene o promjeni stope ugovorene kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenu na jednostranom povećanju kamatnih stopa, a sve na štetu potrošača, pa je time tužena postupila suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine RH broj 96/03) u razdoblju od 10. rujna 2003. godine do 06. kolovoza 2007. godine i to čl. 81., čl. 82. i čl. 90. a od 7. kolovoza 2007. godine pa nadalje protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine RH 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09) i to čl. 96. i čl. 97. Zakona o zaštiti potrošača, te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima. Isto tako je ovdje tuženik u razdoblju od 01. travnja 2004.god. do 31. prosinca 2008.god. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita, sklapajući ugovore o kreditima koristeći u njima ništetne i nepoštene ugovorne odrede na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnice švicarski franak, a da prije sklapanja tih ugovora tuženik nije potrošače u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima

bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana čime je postupio protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača.

50. Stav Vrhovnog suda Republike Hrvatske u odluci Rev-249/14-2 je da su banke kao visoko specijalizirane novčarske ustanove bile dužne maksimalno odgovorno pristupiti svakom pojedinom potrošaču i pomoći mu da se u okviru zakonom dopuštenih mogućnosti koristi njihovim uslugama, ali nikako na njihovu štetu. U odnosu na znanje i iskustvo banaka u kreditnom poslovanju iste su bile dužne svakog potrošača ozbiljno informirati o smislu i sadržaju odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi i skrenuti mu pozornost na parametre o kojima ovisi kamatna stopa u budućem razdoblju trajanja kredita, a što iste nisu učinile na valjan način u spornom razdoblju zadovoljavajući se nedorečenim i nerazumljivim formulacijama o promjenjivoj kamatnoj stopi iz unaprijed formuliranog standardnog Ugovora koja je kao takva ostala nerazumljiva. Navedeno postupanje banke su kasnije otklonile kao i ovdje tuženik a nakon što je odredbom čl. 11. a. Zakona o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine RH broj 75/09 i 112/12) i formalno propisano sve što treba sadržavati Ugovorna odredba ako je ugovorena promjenjiva kamatna stopa.

51. Presudom istog suda broj PŽ-6632/17-10 od 14.06.2018. utvrđena je ništetnost ugovornih odredaba, između ostalih tuženika, kojima se ugovarala valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a to iz razloga što se o takvim odredbama nije pojedinačno pregovaralo, niti je tuženik potrošače u cijelosti informirao o svim bitnim parametrima bitnima za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, što pak je suprotno načelu savjesnosti i poštenja i prouzročilo neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, a sve na štetu isključivo potrošača.

52. Vrhovni sud Republike Hrvatske je u tijeku ovog parničnog postupka, donio Odluku broj Rev-2221/18 od 03.09.2019.god. kojom je u cijelosti potvrdio drugostupanjsku presudu Visokog Trgovačkog suda u Zagrebu broj PŽ-6632/17, a kojom je utvrđena i ništetnost ugovornih odredaba o promjenjivosti kamatne stope odlukom tuženika i ugovornih odredaba kojima glavnica vezana uz valutu CHF (švicarski franak).

53. Zatim je Ustavni sud RH svojom odlukom broj U-III-4150/2019 od 03. veljače 2021.god odbio ustavnu tužbu, između ostalog i ovdje tuženika PBZ d.d. u pogledu i kamate koja se mijenja odlukom banke i valute švicarski franak čime je potvrđeno utvrđenje nepoštenosti i nišetnosti odredbi o valuti švicarski franak i kamati koja se mijenja odlukom banke, ovdje tuženika.

54. Nadalje, i Presudom Europskog suda pravde broj C-26/13 od 30. travnja 2014.god. je određeno da se čl. 4. st. 2. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da "ugovorna odredba potrošaču ne mora biti samo gramatički razumljiva ", već da se istome trebalo na precizan, razumljiv i transparentan način pojasniti uvjete i okolnosti sklapanja ugovora, metodiku promjene kamatne stope, te odnos te odredbe s drugim odredbama ugovora, tako da korisnik kredita može jasno predvidjeti ekonomske posljedice ugovora.

55. Prilikom odlučivanja o prigovoru zastare valja razlučiti iznos dijela tužbenog zahtjeva koji se odnosi na preplatu anuiteta s osnova ništetne ugovorne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi, te visinu preplate anuiteta s osnove otplate kredita zbog ništetne ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli kojom se otplata kredita veže uz tečaj CHF (švicarski franak).

56. Prigovor zastare, koji je istaknuo tuženik, sud smatra neosnovanim, budući da se primjenjuje opći zastarni rok iz čl. 225. Zakona o obveznim odnosima od pet godina, a zastarijevanje počinje teći prvog dana nakon dana kad je vjerovnik imao pravo zahtijevati ispunjenje obveze.

57. Visoki trgovački sud Republike Hrvatske je u svojoj odluci između ostaloga odlučio i u dijelu vezanom za nedopuštenost odredbi o promjenjivim kamatnim stopama svojom odlukom od 14. lipnja 2014.god., a što je potvrđeno i odlukom Vrhovnog suda Republike Hrvatske u odluci broj Rev-2245/17, to se ima smatrati da tužitelju pravo na isplatu teče od navedenog datuma. Zastara je prekinuta podnošenjem kolektivne tužbe Udruga Franak 04. travnja 2012.god., a ponovno je počela teći 14. lipnja 2014.god., a u vrijeme podnošenja kolektivne tužbe pred Trgovačkim sudom u Zagrebu 04. travnja 2012.god., tužitelj je još uvijek otplaćivao sporni kredit, te je za njega zastara prekinuta, podnošenjem ove kolektivne tužbe, te je ista počela ponovno teći po pravomoćnosti presude Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1401/2012.

58. Naime, tužba je i za potraživanje isplate s osnova razlike preplate po osnovi jednostrano promjenjive kamate podnesena prije nego je nastupila zastara prava na utuženje koje bi nastupilo sa danom 13. lipnja 2019.god., a tužba je podesena prije nastupa zastare za to potraživanje dana 11. lipnja 2019.god.

59. Odluka Vrhovnog suda broj Rev-2245/2017 potvrđena je Odlukom Ustavnog suda Republike Hrvatske broj U-III-2922/2018. od dana 20. veljače 2020.god. a što je u skladu sa stajalištima izraženim u odlukama suda Europske unije u spojenim predmetima C-776/19 do C-782/19.

60. Građanski odjel Vrhovnog suda Republike Hrvatske je dana 30. siječnja 2020.god. donio pravno shvaćanje da zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz čl. 323. st. 1. Zakona o obveznim odnosima, kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. Doneseno je i pravno shvaćanje VSRH dana 01. ožujka 2022.god. u kojem se ističe da ako je ništetnost ustanovljena u postupku kolektivne zaštite potrošača, tada zastarni rok počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ništetnost u postupku kolektivne zaštite potrošača.

61. Osim toga, što se tiče pravnih stajališta Suda EU u spojenim predmetima broj C-698/18 i C-699/18 u istima je određeno da se nacionalnim propisom može predvidjeti rok zastare za tužbu radi povrata na temelju nepoštene odredbe iz ugovora sklopljenog između trgovca i potrošača, a taj rok ne smije biti nepovoljniji od roka koji

je nacionalnim pravom predviđen za slična pravna sredstva i u praksi ne smije onemogućavati ili pretjerano otežavati ostvarivanje prava koja priznaje pravo Unije.

62. U odnosu na potraživanje tužitelja s osnova primljenog na temelju ništetne ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli zastara počinje teći od 14. lipnja 2018. (kada je donijeta presuda Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018. kojom je odlučeno o ništetnosti ugovornih odredaba otplate kredita vezanih uz valutnu klauzulu za tečaj CHF) pa stoga nije nastupila zastara potraživanja isplate preplaćenih anuiteta na ime otplate kredita vezane uz valutnu klauzulu, jer je tužba tužitelja podnesena unutar zastarnog roka od pet godina budući da je ovaj postupak pokrenut dana 11. lipnja 2019.god. podnošenjem tužbe ovome sudu.

63. Naime, odredbom čl. 241. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj: 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21 i 114/22; dalje u tekstu ZOO) propisano je da se zastara prekida podnošenjem tužbe i svakom drugom vjerovnikovom radnjom poduzetom protiv dužnika pred sudom ili drugim nadležnim tijelom radi utvrđivanja, osiguranja ili ostvarenja tražbine, a odredbom čl. 225. ZOO-a propisano je da tražbine zastarijevaju za pet godina ako zakonom nije određen neki drugi rok zastare. Dakle, podnošenjem kolektivne tužbe Hrvatskog saveza udruga za zaštitu potrošača došlo je do prekida zastare na temelju odredbe čl. 241. ZOO-a, zbog čega zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći ispočetka tek od trenutka pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu te tužbe. Dakle, u odnosu na valutnu klauzulu do prekida zastare došlo je podnošenjem kolektivne tužbe Hrvatskog saveza udruga za zaštitu potrošača Trgovačkom sudu u Zagrebu, u predmetu P-1401/12, dok je nastupanjem pravomoćnosti te presude u odnosu na valutnu klauzulu (14. lipnja 2018.god.) zastara počela teći iznova.

64. Dakle, tužba tužitelja je podnesena unutar zastarnog roka od pet godina budući da je ovaj postupak pokrenut dana 11. lipnja 2019.god. podnošenjem tužbe ovome sudu, te ovaj sud o istoj treba odlučiti.

65. Sud je u dokaznom postupku izvršio uvid u cjelokupnu dokumentaciju, saslušao je tužitelja kao stranku u svrhu dokazivanja, te je proveo financijsko-knjigovodstveno vještačenje.

66. Bitno je istaći da je Vrhovni sud Republike Hrvatske u odluci Rev-3142/18 utvrdio da nije potrebno provoditi dokaze na okolnost ništetnosti ugovorne odredbe koja ništetnost je već utvrđena u kolektivnom sporu i sud u individualnoj parnici je vezan tim utvrđenjem. Odlukom Ustavnog suda Republike Hrvatske broj U-III-2233/2019 odbijena je ustavna tužba da bi presudom Vrhovnog suda RH bila povrijeđena ustavna prava podnositelja tj. banke.

67. Stoga je sud u ovom postupku neposredno saslušao samo tužitelja, dok se pisani iskaz svjedokinje Danice Kozica, koji je tuženik dostavio u spis, ne može uzeti u obzir u ovom postupku, budući da se čitanju istog tužitelj usprotivio, a sud smatra da se odluka može donijeti na temelju ostalih pisanih dokaza u spisu i nije potrebno saslušanje iste.

68. Tuženik je tijekom postupka odustao od saslušanja svjedoka (Kovačec), kako je već obrazloženo, a sud može provoditi samo dokaze koje su stranke predložile tijekom prethodnog postupka, iznimno do zaključenja glavne rasprave.

69. Osim toga u svezi saslušanja svjedoka sada je Ustavni sud RH donio i odluke U-III-1593/21, U-III-1730/2022 i U-III-786/2022 gdje je također jasno navedeno da nije potrebno saslušavati svjedoke (javne bilježnike i zaposlenike banke koji nisu izravno sudjelovali u sklapanju konkretnog ugovora o kreditu) u ovakvim postupcima..

70. Tužitelj Dražen Nemet, je u iskazu naveo da je u vrijeme sklapanja spornog ugovora o kreditu živio na adresi Čakovec, Tome Masaryka 14. 2006. godine je uzimao stambeni kredit iz razloga što je završio fakultet te se odlučio ostati u Zagrebu te kupiti stan u Zagrebu. U više banaka se raspitivao o kreditu i odlučio je uzeti kredit u Erste banci, tamo je bilo najpovoljnije i sa svojom plaćom je mogao otplaćivati rate kredita. Ugovor su sklopili 13. ožujka 2006. te je uzeo iznos od 160.500,00 CHF na rok od 30 godina, a kredit je bio isplaćen u kunskoj protuvrijednosti, čini mu se da je bio isplaćen prodavatelju stana. Banka je upisala hipoteku na taj stan, a njegovi roditelji su bili sudužnici. Prvotno su mu mjesečne rate iznosile 3.500,00 kuna i to je bilo podnošljivo plaćati, a onda negdje 2009. godine su mjesečne rate počele rasti, te je najviše plaćao 4.700,00 kuna mjesečno, što je već teško plaćao, međutim sve rate je redovno i na vrijeme platio, makar uz veliki napor njega i roditelja. Kad je sklapao ugovor o kreditu u banci mu nisu nešto posebno objasnili u svezi promjene kamatne stope i valutne klauzule makar zna da je bila ugovorena promjenjiva kamata i valutna klauzula, na razgovorima je bio u poslovnici banke u Čakovcu, a što se tiče same valute CHF budući da je Švicarska se doimala kao stabilna zemlja, tako je smatrao da neće biti nikakvih velikih promjena što se tiče plaćanja mjesečnih rata, možda par lipa gore ili dolje, nitko mu nije rekao da će doći do takvih značajnih promjena. Kod javnog bilježnika mu je ugovor pročitao, solemniziran je u Zagrebu, ali mu ništa posebno javni bilježnik nije obrazlagao. Kada su mjesečne rate počele rasti bilo mu je jasno da je to zbog promjene kamate i zbog rasta tečaja švicarca, ali je znao da tu ne može ništa promijeniti te je sve dalje plaćao. Iz medija je saznao da se može napraviti konverzija tog ugovora, ne sjeća se više da li mu je banka nešto poslala. U svezi konverzije je bio u banci i to u poslovnici u Čakovcu, gdje je i ugovarao kredit, ništa mu posebno nisu objasnili osim da će mu mjesečna rata nakon toga biti prihvatljivija. Nakon konverzije mu je mjesečna rata pala na 3.600,00 kuna mjesečno, znači vratila se na neki nivo ono početno ugovorene, a kredit mora otplaćivati još 15 godina. Ne sjeća se da li su u banci nudili ti krediti u drugim valutama, u valuti CHF je bilo najjeftiniji i njemu najprihvatljivije. U banci prije realizacije ugovora je bio nekoliko puta, prvo je išao raspitivati što se nudi, zatim mu se pripremila otplatna lista te je morao pribaviti nekakvu dokumentaciju. Od banke nije dobio kakve brošure. Prije sklapanja ugovora nije pokušao mijenjati ili pregovarati oko nekih stavaka u ugovoru to niti nije mogao, budući da banka ima pregovaračku moć, on se raspitivao što banka nudi, a ne može on banci reći da mu daju manju kamatu. Završio je Filozofski fakultet, ne Ekonomski, ali prema nekom općem znanju je znao da mu se rata može mijenjati, ali na nekoliko lipa gore ili dolje, ovisno o dnevnom tečaju, ali nikakve drastične promjene nije očekivao. Sklopio je ugovor o konverziji, to je isti kredit sada vraća taj isti kredit.

71. Tužitelj je u svom iskazu ostao kod navoda iznesenih tijekom postupka. Iskaz tužitelja sud smatra vjerodostojnim jer je iskren, logičan i životno uvjerljiv.

72. Među parničnim strankama je sporno da li su ništetne odredbe predmetnog ugovora kojima je ugovorena redovna kamatna stopa, promjenjiva u skladu s Odlukom o kamatama i naknadama tuženika i kojima je ugovorena valuta CHF (švicarski franak) uz koju je vezana glavnica (valutna klauzula).

73. Analizirajući iskaz tužitelja valja reći da sud iz istog utvrđuje da predmetni ugovor o kreditu predstavlja tipski ugovor te da tužitelj nije bio u dovoljnoj mjeri informiran o tome što utječe na promjenu ugovorene (promjenjive) redovne kamatne stope, kao i o tome da švicarski franak predstavlja valutu utočišta, odnosno da tuženik tužitelja prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora nije informirao o egzaktnim parametrima i metodi izračuna tih parametara koji utječu na odluku o promjeni stope ugovorene kamate, a ugovornom odredbom predmetnog ugovora o kreditu je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja ugovorne obveze promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke, a o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, kao i da tuženik s tužiteljem nije pojedinačno pregovarao o ugovornoj odredbi kojom je ugovorena valutna klauzula kojom je vezana glavnica uz švicarski franak, niti ga je u cijelosti informirao o svim bitnim parametrima vezanim za tu valutnu klauzulu.

74. Sud smatra da se prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnog ugovora, tužitelja moralo u cijelosti informirati o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, glede ugovaranja valute CHF uz koju je vezana glavnica.

75. Prema članku 84. Zakona o zaštiti potrošača nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive, iz čega proizlazi da su nepoštene one odredbe ugovora koje su nejasne, koje nisu lako razumljive i koje nisu uočljive.

76. Prema članku 295. Zakona o obveznim odnosima, opći uvjeti ugovora su ugovorne odredbe sastavljene za veći broj ugovora koji jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formalnom (tipskom) ugovoru bilo da se na njih ugovor poziva, opći uvjeti ugovora dopunjuju posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom ugovoru i u pravilu obvezuju kao i ove.

77. S obzirom na navedeno, jasno je da se o odredbama Općih uvjeta poslovanja koji su sadržani u samom ugovoru, po prirodi stvari i ne može pojedinačno pregovarati.

78. Prema članku 59. Zakona o zaštiti potrošača, ugovor o potrošačkom zajmu mora sadržavati podatke potrebne za identifikaciju ugovora, odredbe o uvjetima pod kojima se zajam odobrava, a poglavito odredbu o iznosu zajma, odredbu o godišnjoj kamatnoj stopi i pretpostavkama pod kojima se godišnja kamatna stopa može promijeniti, odredbu o troškovima koji se u vrijeme sklapanja ugovora naplaćuju te

pretpostavkama pod kojima se ti troškovi mogu promijeniti, odredbu o realnim godišnjim kamatama na zajam (efektivnoj kamatnoj stopi), odredbu o pretpostavkama pod kojima realna godišnja kamata na zajam može biti promijenjena, odredbu o iznosu, broju i razdoblju ili datumu otplate pojedinih obroka zajma, odredbu o ukupnom trošku zajma, odredbu o obvezi i uvjetima štednje ili pologa novca, ako je to pretpostavka za odobrenje zajma, godišnji kamatnjak za zajam i kamatnjak za sredstvo pologa ako je polog pretpostavka za odobrenje zajma, odredbu o sredstvima osiguranja plaćanja odredbu o pretpostavkama i postupku raskida ugovora o zajmu.

79. Prema članku 26. st. 3. Zakona o obveznim odnosima, ako su kamate ugovorene, ali nije određena njihova stopa, između osoba od kojih barem jedna nije trgovac, vrijedi kamatna stopa u visini četvrtine stope zakonskih zateznih kamata, a između trgovaca polovina stope zakonskih zateznih kamata određene sukladno stavku 1. ovoga članka.

80. Prema članku 272. Zakona o obveznim odnosima činidba je odrediva ako ugovor sadrži podatke s pomoću kojih se može odrediti ili su strane ostavila trećoj osobi da je odredi, ako ta treća osoba neće ili ne može odrediti činidbu, ugovor je ništetan.

81. Predmetni ugovor ne sadrže referentnu stopu koja se primjenjuje na početnu kamatnu stopu, a niti precizan način utvrđivanja promjene kamatne stope dok s druge strane tuženik nije dokazao da bi to bilo sadržano u Općim uvjetima tuženika.

82. Po ocjeni ovoga suda ugovorna odredba kojom se promjena kamatne stope čini ovisnom o odluci tuženika nije razumljiva, ovo, uz već navedeno da predmetni ugovor ne sadrži referentnu stopu koja se primjenjuje na početnu kamatnu stopu, slijedi i iz činjenice da predmetni ugovor ne sadrži precizan način utvrđivanja promjene kamatne stope, već je samo općenito, paušalno i neprecizno.

83. Naime, očito je, da je promjena kamatne stope isključivo vezana uz jednostranu odluku tuženika bez sudjelovanja druge strane, odnosno tužitelja, bez pregovora o toj promjeni kao i bez određivanja koliko će tih promjena do kraja otplate kredita odnosno trajanja ugovora biti, kada će te promjene prestati, iz kojeg razloga itd., i da jasno definirana odnosno određena odrediva kamatna stopa, odnosno promjena iste, nisu precizirane ni u aktima tuženika na koje se tuženik poziva. Iz takvog ponašanja tuženika kao i iz odgovora na tužbu, proizlazi da je tuženik prilikom mijenjanja kamatnih stopa i prilikom promjene tečaja, postupao zbog promjene tržišnih uvjeta, ali uvijek jednostrano, bez pregovora s drugom stranom, dok je tuženik tužitelja, tek obavještavao da je došlo do promjene anuiteta zbog promjene kamatna stope i tečaja CHF, ne nudeći tužitelju, bilo kakvu drugu mogućnost, što je utvrđeno i na temelju iskaza tužitelja.

84. Tuženik nije dokazao da je tužitelja upoznao s valutnim rizikom i rizikom promjene kamatne stope, budući da u ugovoru nije navedeno koji su to rizici i učinci koji mogu proizaći iz promjene kamatne stope i promjene tečajnih odnosa nastalih za vrijeme postojanja ugovora a nije niti dokazao da je tužitelja u samom ugovoru, a i

prilikom odobravanja kredita, upozorio na sve poznate specifičnosti kredita s promjenjivom kamatnom stopom i valutnom klauzulom CHF u ponudi, budući da niti iz ugovora, a niti iz iskaza tužitelja tako što proizlazi.

85. Navedena odredba predmetnog ugovora, koja promjenu ugovorene kamate čini ovisnom isključivo o odluci jednog ugovaratelja, bez da istovremeno precizno odredi uvjete promjenjivosti i referentnu stopu za koju se veže promjena, uzrokuje neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, jer dolazi do situacije da vjerovnik jednostrano određuje obvezu dužnika koji promjenu ne može predvidjeti, a pravilnost promjene ne može ni provjeriti, jer nema nikakvih egzaktnih kriterija.

86. Tužitelju je trebalo ponuditi - objasniti, razloge promjene kamatne stope, pojedinačno o tome razgovarati i na taj način omogućiti tužitelju kao klijentu - potrošaču, da pristane na takve odredbe (koje jasno definiraju uvjete i razloge zbog kojih se kamatna stopa može mijenjati) i iskoristiti neke od navedenih solucija, odnosno prigovoriti povećanju stope redovne kamate ili zatražiti okončanje ugovorenog odnosa.

87. Naprotiv, tuženik je primjenom navedene ugovorne odredbe, izbjegao utjecaj druge ugovorne strane, tužitelja, na cijenu, što je suprotno članku 247. Zakona o obveznim odnosima koji propisuje da je ugovor sklopljen kada su se ugovorne strane suglasile o bitnim sastojcima ugovora, a bitni sastojci su predmet i cijena (kamate također predstavlja cijenu).

88. Isto tako tuženik je bio dužan tužitelja kao potrošača u cijelosti informirati o riziku koji sa sobom povlači valutna klauzula kojom se glavnica kredita veže za valutu CHF i o svim potrebnim parametrima, bitnim za donošenje valjane odluke, utemeljene na potpunoj obavijesti, a što tuženik očito učinio nije, a što uzrokuje neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, jer dolazi do situacije da tužitelj ne može predvidjeti visinu svoje obveze.

89. Tuženik nije dokazao da je tužitelja upoznao sa rizikom ugovaranja kredita sa valutnom klauzulom, tj. da je tuženik kao kreditor objasnio taj rizik i da je tužitelj bio upoznat i svjestan činjenice da povećanje tečaja valute koja je određena valutnom klauzulom vodi ka povećanju glavnice duga, pripadajućih kamata i u konačnici povećanju anuiteta, koja odredba je nerazumljiva i nedorečena.

90. Takve jednostrano određene ugovorne odredbe protivne su i načelu savjesnosti i poštenja iz članka 4. Zakona o obveznim odnosima jer je neizvjestan i iznos glavnice kredita kojeg tužitelj ima obvezu vratiti banci i cijena.

91. Slijedom navedenoga utvrđena je nepoštenost, a time i ništetnost navedenih odredbi ugovora koji ugovor je sastavljen od strane tuženika bez pojedinačnog pregovaranja sa tužiteljem, te je odlučeno kao u toč. 1. izreke presude.

92. Nadalje, tijekom ovog parničnog postupka je Vrhovni sud Republike Hrvatske je rješenjem poslovni broj Gos-1/2019-36 od 4. ožujka 2020. odgovorio na postavljeno

pravno pitanje Općinskog suda u Pazinu u predmetu poslovni broj P-1413/2019-9 od 20. rujna 2019.god., glede ništetnosti ili nepostojanja sporazuma o konverziji, na način da je utvrdio kako takav sporazum ima pravne učinke te je valjan i u slučaju kada su nišetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu i promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli, pri čemu je isti sud u obrazloženju svoje odluke naveo da: ".....bez obzira na naknadno sklapanje sporazuma o konverziji, treba reći da se u rješenju Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj: Rev-2868/2018-2 od 12. veljače 2019. Vrhovni sud Republike Hrvatske izjasnio da bez obzira na sklapanje dodatka ugovora o kreditu tužitelji imaju pravni interes i ovlašteni su tražiti nišetnost pojedinih ugovornih odredbi, kako bi na temelju toga mogli ostvariti neka eventualna prava koja im pripadaju, a mahom je riječ o kondemnatornim novčanim zahtjevima...".

93. Dakle, Vrhovni sud Republike Hrvatske se izjasnio da bez obzira na sklapanje dodatka ugovora o kreditu tužitelji imaju pravni interes i ovlašteni su tražiti nišetnost pojedinih ugovornih odredbi, kako bi na temelju toga mogli ostvariti neka eventualna prava koja im pripadaju, a mahom je riječ o kondemnatornim novčanim zahtjevima.

94. Odredbe nacionalnog zakonodavstva o zaštiti potrošača su u cijelosti preuzele zakonodavno rješenje propisano Direktivom o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima, a sam sustav zaštite koji provodi ta Direktiva počiva na ideji da se potrošač nalazi u slabijem položaju u odnosu na prodavatelja ili pružatelja usluga što se tiče pregovaračke snage i razine informacija. Stoga provođenje kontrole nepoštenosti ugovornih odredbi u potrošačkim ugovorima, poput onoga koji je predmetom ovog postupka, u skladu sa Europskim pravom predstavlja obvezu nacionalnog suda po službenoj dužnosti.

95. Osim toga, tuženik predstavlja bankarsku instituciju kojoj sklapanje konkretnog ugovora predstavlja sastavni dio poslovanja, dok je položaj tužitelja u tom smislu "slabiji" uzimajući u obzir stupanj informiranosti te činjenicu prema kojoj je tuženik sklapao pravni posao unutar svoje djelatnosti. Stoga je tuženik raspolagao stručnim znanjem koje nije usporedivo sa znanjem i shvaćanjem tužitelja kao potrošača, i to poglavito u odnosu na same rizike ugovaranja spornih odredbi.

96. Stoga je u svakom konkretnom slučaju potrebno utvrditi je li provođenje konverzije dovelo do pravične ravnoteže u ugovornim odnosima između stranaka, odnosno pitanja je li konverzija u cijelosti ispravila neravnotežu koja je nastala u slučaju utvrđenja nepoštenosti ugovornih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli.

97. Ovo iz razloga što sklapanjem Dodatka (Aneksa) od 15.02.2016.god. nije u cijelosti podmiren dug budući nišetnost nastupa po samom zakonu i nastaje od samog trenutka sklapanja pravnog posla pri čemu nišetan ugovor ne postaje valjan ni kada uzrok nišetnosti naknadno nestane, osim u izuzetnim uvjetima koje propisuje članak 326. stavak 2. Zakona o obveznim odnosima, a koji u predmetnom slučaju nisu ispunjeni.

98. Tuženik je ponudom konverzije postupio sukladno Zakonu o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine", broj 102/15.) koji je

stupio na snagu 30. rujna 2015., a kojim je propisano načelo konverzije kredita s valutnom klauzulom u CHF u kredit s valutnom klauzulom u valuti EUR na način da se položaj potrošača u valuti CHF izjednači s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit u valuti EUR.

99. Kamatna stopa određena Aneksom (Dodatkom) od 15.02.2016.god. određena je onako kako je vrijedila za kredite koji su u navedenom razdoblju ostvarivani u valuti EUR, dakle i za te kamatne stope i promjenu istih nisu vođeni pojedinačni pregovori, već je kamatna stopa mijenjana prema odlukama tuženika (banke).

100. Ovaj sud smatra da u konkretnom slučaju konvertiranjem kredita nije postignut učinak zaštite tužitelja kao potrošača, jer Aneksom (Dodatkom) od 15.02.2016. nije otklonjena neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana, već je za ubuduće definiran ugovorni odnos između stranaka.

101. Sklapanjem Dodatka (Aneksa) ugovoru o kreditu nije došlo do konvalidacije sukladno čl. 326. Zakona o obveznim odnosima jer je za konvalidaciju trebala postojati suglasna volja obiju stranaka, što ovdje nije slučaj, te je tužitelj i nakon sklapanja Dodatka ugovora o kreditu konverzijom u valutu EUR također oštećen, samo ne toliko koliko je bilo prvotno oštećenje u valuti CHF.

102. Konverzija i njezin izračun nije polazila od nepoštenog ugovaranja navedenih ugovornih odredbi, već od toga da se jedan bankarski proizvod (kredit ugovoren s valutnom klauzulom CHF) konvertira tj. denominira u posve drugi bankarski proizvod (kredit denominiran u EUR) a sve sa svrhom da bi se potrošači zaštitili od posljedica ugovornih odredbi koje su plaćanje vezale uz CHF.

103. To zato jer je intencija u čl. 19. b i čl. 19. c Zakon o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju/07 („Narodne novine“ broj 105/15) bila je izjednačavanje potrošača iz CHF kredita s potrošačima iz EUR kredita, no sporazumom o konverziji se riješilo samo pitanje kamatnih stopa od dana ugovaranja aneksa, ali se nije riješilo i pitanje preplaćenih ugovornih kamata i tečaja prije konverzije pa su konverzijom riješena isključivo pitanja ugovornih obveza, ali ne i obveza proizašle iz ništetnosti ugovornih odredaba

104. Nadalje prema mjerodavnoj praksi Europskog suda u predmetu C-186/16 navodi se da kod obveza banaka prema korisnicima kredita nije dovoljno da je odredba jasna i razumljivo sastavljena već je nužno potrošaču ponuditi dovoljno informacija kako bi mogli donijeti razborite odluke,a koje informacije tuženik nije pružio tužitelju niti je tuženik dokazao da bi tužitelju pružio dovoljno informacija kako bi mogao shvatiti ekonomske posljedice svoje odluke.

105. Nadalje je rješenjem Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev-18/2018 od 26. svibnja 2018. god. zauzeto stajalište da i nakon sklapanja sporazuma o konverziji kredita nema zapreke da se utvrđuje ništetnost odredbi ugovora o kreditu te da treba imati u vidu da je do sklapanja sporazuma o konverzije bio na snazi osnovni Ugovor o kreditu koji je proizvodio pravne učinke, a koji pravni učinci se upravo odnose na ispunjavanje obveza korisnika kredita temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi

ugovora o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli.

106. U presudi Europskog suda u predmetu broj C-118/17 od 14. ožujka 2019. zauzeto je pravno shvaćanje da okolnost što su određene ugovorne odredbe putem zakona bile proglašene ništetnim i nepoštenim te zamijenjene novim odredbama kako bi se održao predmetni ugovor, ne može proizvesti učinak smanjenja zajamčene zaštite potrošača. Sud EU presudom C-118/17 utvrdio je da se nakon zakonske intervencije mora utvrditi na nacionalnom sudu je li potrošač doveden u stanje kao da nikada nije ugovorio ništetne ugovorne odredbe.

107. U međuvremenu je donesena odluka od 09.07.2020. suda Europske unije broj C-452/18 koja potvrđuje da bi se potrošač mogao sklapanjem sporazuma kojim se zamjenjuje nevaljana ugovorna odredba drugom odredbom odreći zaštite koju mu pruža Direktiva 93/13 odnosno prava temeljem iste samo i isključivo kada bi dao slobodan i informiran pristanak na takvo odricanje i znao čime se takvim pristankom odriče.

108. Posebno se ističe odluka Vrhovnog suda RH broj Rev-174/20 gdje isti potvrđuje pravo potrošača na obeštećenje zbog primjene ništenih ugovornih odredbi o jednostranoj promjenjivosti kamatne stope i nakon prihvata konverzije, a ta odluka je potvrđena Odlukom Ustavnog suda Republike Hrvatske broj U-III-1995/23 od 28.06.2023.god.

109. Također je Vrhovni sud RH u odluci broj Rev-809/21 naveo da činjenica sklapanja dodatka ugovora o kreditu ne isključuje mogućnost utvrđenja ništetnim pojedinih odredbi istog tog ugovora.

110. Dodatno, što se tiče merituma ovog spora, presudom Vrhovnog suda Republike Hrvatske Rev 1096/2022-2 od 8.11.2022, kao i, primjerice, najrecentnijim odlukama Županijskog suda u Zagrebu GŽ 5132/2024-4 od 11.11.2025. i GŽ-3423/2023-2 od 25.11.2025. godine je potvrđen temeljni pravni stav na kojem tužitelj u ovom predmetu temelji svoj zahtjev za isplatom temeljem nepoštenih i ništetnih ugovornih odredbi o valutnoj klauzuli CHF i jednostrano promjenjivoj kamatnoj stopi, a na što ni na koji način ne utječe činjenica sklapanja dodatka ugovoru o kreditu odnosno sporazuma o konverziji.

111. Osim toga Ustavni sud RH je u odluci broj U-III-5853/20 od 05.04.2023.god. potvrdio pravo potrošača na utuženje i isplatu unatoč sklopljenom aneksu o prihvatu konverzije (npr. broj U-III-1593/21, U-III-1730/2022 i U-III-786/2022)

112. Ovaj sud smatra da se tužitelj sklapanjem aneksa nije odrekao tih prava, niti je dao, niti je mogao dati slobodan i informirani pristanak na to, te se aneksom o konverziji nije odrekao svojih prava na obeštećenje niti je takvo odricanje u istome sadržano, niti je pristao na isto, a čak da je i dao takav pristanak ne bi se radilo o slobodnom i informiranom pristanku obzirom da u vrijeme sklapanja aneksa o konverzije valutna klauzula u CHF nije bila utvrđena ništetnom (čak protivno u to je vrijeme bila utvrđena valjanom), te tužitelj nije bio informiran niti je mogao znati čime bi se takvim odricanjem odrekao.

113. Nadalje, tim aneksom nije obuhvaćena niti se ne spominje ništetnost odredbi o promjeni kamatnih stopa (već su i kod same konverzije primijenjene ništetne kamatne stope za kredite u valuti EUR temeljene na jednostranim odlukama banke, a tužitelju tada nije bilo poznato da su promijene tih kamatnih stopa za EUR kredite ništetne), a niti se navodi koliko bi bio iznos pretplate kojeg bi se tužitelj sklapanjem aneksa odrekao, niti je on to mogao znati.

114. Dakle, tužitelj ima prema stajalištu suda pravni interes za vođenje ovog postupka.

115. Što se tiče izvršene konverzije kredita sa valutnom klauzulom u CHF (švicarski franak) u kredit sa valutnom klauzulom u EUR (euro) sklapanjem Sporazuma temeljem Zakon o izmjeni i dopuni zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/15 – dalje ZIDZOPK) , valja reći da se radi se o aktu kojim se temeljem zakona nalaže bankama izmjena odredbi iz osnovnog ugovora, te eventualno do danas sklopljenih dodataka i to valuta kredita kamatna stopa i iznose ostale ne otplaćene glavnice kredita, te postiže sporazum iz čl. 19.c.t.6. ZIDZOPK na način kako to nalaže zakon.

116. Po stajalištu ovog suda konverzija odnosno potpisivanje tog Sporazuma između stranka ne utječe na osnovanost tužbenog zahtjeva jer se niti odredbama ZIDZOPK-a, a niti navedenim Sporazumom izrijeком ne spominje način rješavanja ugovornih odredbi kojima se u ugovorima o kreditima sa valutom u CHF ugovarala promjenjiva kamatna stopa, kao što se ne spominje niti na koji način bi se trebala riješiti eventualna ništetnost tih odredbi koje se tiču promjenjive kamatne stope, a koja ništetnost je nastupila zbog činjenice da je banka bez prethodnog pregovaranja s korisnikom kredita sama tj. nepošteno mijenjala kamatnu stopu u ugovoru o kreditu s valutnom klauzulom u CHF.

117. Razlog donošenja navedenog zakona bio je da se položaj korisnika kredita u CHF, kao potrošača, izjednači s položajem u kojem bi bili da su koristili kredit denominiran u valuti EUR. Dodatkom ugovora o kreditu uređuje se pitanje određivanja kamatne stope nakon sklapanja istih, odnosno njima se ne rješava pitanje preplaćenih kamata u kreditima u valuti CHF kroz ovdje utučeni period, a do koje preplate je došlo zbog nepoštenog postupanja banaka, koje je utvrđeno ništetnim.

118. Dakle, činjenica da su stranke sklopile Sporazum kojim je izvršena konverzija kredita s valutnom klauzulom u CHF u kredit s valutnom klauzulom u EUR i utvrđen iznos preplate kojom je podmiren kredit u EUR u cijelosti, sama za sebe ne upućuje na zaključak da je tužitelju vraćen novčani iznos koji predstavlja razliku između plaćenih ugovornih kamata na temelju ništetne ugovorne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi i početno ugovorenoj kamatnoj stopi.

119. Sukladno Zakonu o zaštiti potrošača (NN broj 96/03 i 46/07) jasno proizlazi da tužitelj ima svojstvo potrošača. Osim toga, kada je tuženik tužitelju ponudio sklapanje Dodatka (Aneksa) i izvršio konverziju ugovora o kreditu temeljem odredbi ZIDZOPK-a, istome je priznao svojstvo potrošača.

120. Izračun konverzije sukladno odredbama Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN broj 102/15) sadrži podatak o zaduženjima u CHF uz promjene kamatnih stopa po odlukama banke, te da su uplate koje su izvršene u kunama preračunavane u CHF po tečaju za CHF na dan uplate o zaduženjima preračunatim iz CHF u EUR uz promjene kamatnih stopa za kredite u EUR po odlukama banke, te da je na taj način tuženik utvrdio da je do 30.09.2015. tužitelj više uplatio određeni iznos (u Aneksu nazvan pretplatom).

121. Naime, konverzija je proizvela pozitivan učinak za potrošača, ali prije svega na način da je izjednačila njegov položaj kao da je ugovorio kredit vezan uz valutu EUR, a što je uostalom i bila intencija zakonodavca.

122. Iz iskaza tužitelja (potrošača) sud je utvrdio da je isti pristao na tu konverziju tog kredita upravo iz razloga jer mu se samim pretvaranjem kredita iz valute CHF u valutu EUR u tom trenutku, sukladno Zakonu, njegova mjesečna rata kredita bitno snizila (smanjila), dakle lakše mu je istu ratu bilo mjesečno podmirivati, pa je životno i logično da je zbog toga na isto pristao jer mu se time bitno olakšala daljnja financijska situacija prilikom otplate spornog kredita ubuduće. Međutim to ne znači da se odrekao daljnjih eventualnih utvrđivanja da li je tim provedenim postupkom konverzije stvarno uspostavljena ravnoteža u pravima i obvezama obje ugovorne strane tj. kreditora i korisnika spornog kredita.

123. Međutim, konverzija nije polazila od izračuna pod pretpostavkom nepoštenog ugovaranja valutne klauzule i promjenjive kamatne stope odnosno pitanja o kojem se raspravlja u ovom postupku, te nije uračunala iznose koje je tužitelj kao potrošač platio preko početno ugovorenih uvjeta u odnosu na nepoštene ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli u CHF i promjenjive kamatne stope.

124. Prema tome, kako zaštita potrošača omogućava ostvarivanje restitucije i uspostavu pravednog stanja u ugovornom odnosu koji sadrži nepoštenu odredbu, to tužitelj i u slučaju provođenja konverzije ima pravo na restitucijski zahtjev onda kada provedena konverzija nije dovela do ravnoteže u pravima i obvezama stranaka u odnosu na nepošteno ugovaranje po pitanju promjenjive kamatne stope i valutne klauzule, a što je u konkretnom postupku slučaj. Pri tome valja ponoviti da niti jedna od stranaka ne osporava zakonitost provedene konverzije niti ne osporava njezine učinke, već je riječ o tome da potrošač tvrdi kako učinci konverzije nisu u potpunosti anulirali posljedice onog što je do konverzije platio temeljem nepoštenih ugovornih odredbi.

125. U konkretnom slučaju je tuženik (banka) prilikom provedbe konverzije na dan 15. veljače 2016.god. čak utvrdila i u sklopljeni Aneks broj 1 Ugovora o kreditu navela da je tužitelj manje uplatio iznos od 4.180,49 EUR u protuvrijednosti kuna, a u svezi kojeg iznosa je i provedeno vještačenje u ovom postupku, te sud donosi daljnje odluke, što će dalje biti obrazloženo.

126. U ovom postupku je tuženik prigovorio da tužitelj nije potrošač. Prema odluci Vrhonog suda Republike Hrvatske Rev 18/2018 ako tuženik ističe da tužitelj nije potrošač, tada i tuženik to treba dokazati.

127. S obzirom na provedeni postupak dokazivanja, uvida u cjelokupnu dokumentaciju i iskaz tužitelja sud utvrđuje da je isti potrošač, i u ugovoru o kreditu je naveden kao fizička osoba koja kupuje stan, a i u Aneksu broj 1 koji je sklopljen radi konverzije ugovora o kreditu sam tuženik je tužitelju priznao svojstvo potrošača, stoga njegova prigovor nije osnovan.

128. Kako je dio koji se odnosi na ugovaranje valutne klauzule i promjenjive kamatne stope ništetan jer je nerazumljiv, to tužitelju pripada pravo da joj tuženik vrati ono što je na temelju takvog Ugovora, odnosno dijela konkretnog Ugovora o kreditu primio, i to je po mišljenju suda sukladno odredbi čl. 1111. Zakona o obveznim odnosima (stjecanje bez osnove) u kojem članku Zakona je određeno u st. 1.) da kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno, ako to nije moguće, naknaditi vrijednost postignute koristi.

129. Rješenjem od 11. ožujka 2021.god. sud je odredio provođenje dokaza knjigovodstveno-financijskim vještačenjem radi utvrđenja razlike između stvarno isplaćenih anuiteta do dana konverzije kredita i anuiteta kakvi bi bili da se za cijelo vrijeme trajanja ugovornog kreditnog odnosa primjenjivala početno ugovorena kamatna stopa i tečaj CHF kakav je važio na dan isplate kredita, kao i da vještak izračuna koliki je utjecaj na konvertiranu glavnici ima činjenica da je prilikom konverzije tužitelju obračunat i zaračunat manjak u iznosu od 4.180,49 eura, kao i da se vještak očituje koje parametre je tuženik primjenjivao prilikom obračuna kamata, te da li je konverzijom uspostavljena ravnoteža između ugovornih strana.

130. Vještak Radiković Zdravko je u izradi svog nalaza koristio dokumentaciju o predmetnom ugovoru u kreditu koja je dostavljena u spis tijekom prethodnog postupka.

131. Stalni sudski vještak Radiković Zdravko je dostavio svoj nalaz i mišljenje dana 23. travnja 2021.god. u kojem navodi da po ugovoru o kreditu broj 5102892269 razlika između stvarno otplaćenih anuiteta do dana konverzije kredita 30.09.2015.god. i anuiteta kakvi bi bili da se za cijelo vrijeme trajanja ugovornog kreditnog odnosa primjenjivala početno ugovorena kamatna stopa od 4,75 % i tečaj CHF/HRK kakav je važio na dan isplate kredita (1 CHF = 4,6502 HRK), iznosi 68.647,47 kuna. Vještak je u nalazu prikazao analitički mjesečni prikaz preplate sa datumima dospjeća u posebnoj tablici.

132. Vještak Radiković se u nalazu i mišljenju posebno očitovao sukladno nalogu suda iz Rješenja o vještačenju o parametrima koje je tuženik primjenjivao prilikom obračuna kamata i naveo je da je kreditor promjenu administrativne kamatne stope mijenjao zbog: promjene cijene izvora sredstava (financiranja) banke, zbog regularornih zakonskih troškova i premije za rizik banke, a da je kreditor do dana konverzije jednom povećao ugovornu kamatnu stopu, a kao parametar za povećanje kamatne stope kreditor je naveo da to čini zbog rastućeg pritiska na cijenu izvora financiranja. Na pitanje da li je konverzijom uspostavljena ravnoteža između ugovornih strana vještak je naveo da je kamatna stopa konvertiranog kredita u valuti

EUR istovjetna kamatnoj stopi koja je početno ugovorena u valuti CHF od 4,75 % godišnje, uz otplatu anuiteta kredita po početnom otplatnom tečaju ugovorne strane bi bile u istovjetnom položaju (ravnoteži).

133. Vještak je posebno naveo što se tiče manje uplaćenog iznosa od 4.180,49 EUR da sukladno čl. 5.2 aneksa, 5.3. Aneksa i 7.2. Aneksa ugovora o kreditu za manje uplaćeni iznos (manjak) u tom iznosu uvećana je glavnica konvertiranog kredita utvrđena u valuti EUR sa iznosa od 92.910,98 EUR (točka 5.2. aneksa) na iznos od 96.503,65 EUR (točka 7.2 Aneksa) i prema točki 7.2. Aneksa potpisnici suglasno utvrđuju da banka na dan 15. veljače 2016.god. ima ukupno potraživanje s osnove obveza navedenih u čl. 5.2. Aneksa uzimajući u obzir sve izmjene navedene obveze u prijelaznom razdoblju do datuma 15. veljače 2016.god. i s osnove obveza navedenih u čl. 5.3. Aneksa u ukupnom iznosu od 96.503,65 EUR, koji iznos sklapanjem aneksa predstavlja nedospjelu glavicu.

134. Tužitelj nije imao primjedbe na nalaz i mišljenje vještaka.

135. Na isti nalaz i mišljenje je tuženik stavio primjedbe, ali ne na matematički izračun vještaka.

136. Vještak Radiković se očitovao dana 07. lipnja 2021.god. gdje navodi da tuženik ne prigovara matematičkom izračunu, osporava samo osnov potraživanja, te je vještak naveo da je on nalaz i mišljenje dao sukladno postavljenom zadatku za vještačenje, te da na pitanja koja mu sud ije postavio nije odgovarao.

137. Sud u cijelosti prihvaća nalaz i mišljenje, te očitovanje stalnog sudskog vještaka Radiković Zdravka jer je dan stručno i objektivno, u skladu sa zadacima koje je odredio sud u rješenju o određivanju vještačenja, te je u svojem nalazu vještak dao sve odgovore na postavljena pitanja.

138. Primjedbe tuženika na nalaz i mišljenje vještaka se u suštini odnose na pravno pitanje, a što je sve već naprijed obrazloženo tj. zbog čega su navodi tuženika neosnovani, o čemu je već odlučeno u pravomoćnim sudskim odlukama.

139. U ovom ponovljenom postupku, sud je odredio dodatno financijsko-knjigovodstveno vještačenje Rješenjem od dana 10. prosinca 2025. gdje je odlučeno : I. U ovom predmetu određuje se provođenje dokaza DODATNIM knjigovodstveno-financijskim vještačenjem u svezi Ugovora o kreditu broj 2402006-103126 2160/51400607-5102892269 od 13. ožujka 2006.god. i Dodatka ugovora o kreditu od 15. veljače 2016.god. i to na okolnost način da vještak dopuni vještački nalaz i mišljenje ranijeg vještaka Radiković Zdravka od dana 23. travnja 2021.god. i očitovanje tog vještaka od 07. lipnja 2021.god. koji je dan u ovosudnom spisu pod ranijim brojem P-384/2019 (P-358/2022), na način: da se očituje sukladno II.stupanjskoj odluci Županijskog suda u Karlovcu, Stalna služba u Gospiću broj GŽ-62/2024 (str. 5 iste) i to posebice : da li je konverzija kredita s valutnom klauzulom CHF u kredit s valutnom klauzulom EUR provedena sukladno zakonskim odredbama Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju, da li je konverzija napravljena zakonito i računski točno, koji je iznos preplate, odnosno

utvrđenog manjka iz čl. 19.c. st. 1. toč. 6 ZID ZPK ako je on utvrđen, utvrditi razliku između ukupno plaćenih mjesečnih anuiteta koje je tužitelj platio do obračuna radi sklapanja ugovora o konverziji 15. veljače 2016.god. i iznosa kojeg je po toj osnovi tuženik obračunao kod sklapanja ugovora o konverziji, da tako utvrđenu razliku vještak iskaže u pojedinim mjesečnim anuitetima u razdoblju od sklapanja ugovora do obračuna po ZID ZPK, da izričito navede da li je tužitelj u trenutku provođenja konverzije i sklapanja ugovora o konverziji bio u preplati ili je utvrđen manjak uplata. Vještačenje (dodatno) je povjereno stalnom sudskom vještaku Mikac Matiji (jer Radiković Zdravko više nije sudski vještak).

140. Vještak Mikac Matija je prilikom izrade dodatnog nalaza i mišljenja isto koristio svu dokumnetaciju koja se nalazi u spis.

141. Vještak Mikac je dana 19. veljače 2026.god. dostavio svoj nalaz i mišljenje u kojem navodi Prema zadatku je nužno utvrditi razliku između ukupno plaćenih mjesečnih anuiteta koje je tužitelj platio do obračuna radi sklapanja ugovora o konverziji i iznosa kojeg je po toj osnovi tuženik obračunao kod sklapanja ugovora o konverziji. Efektivno se radi o izračunu preplate, odnosno manjka koji proizlazi iz konverzije. Iznosi koje je tužitelj plaćao do obračuna konverzije na datum 30.9.2015 su vidljivi iz Nalaza vještaka Zdravka Radikovića i oni ukupno iznose 467.141,38 HRK. Iznosi koje je tuženik obračunao kod sklapanja ugovora o konverziji ovise o početnom iznosu glavnice, pretvorenom u valutu EUR na dan isplate kredita, te iznosima anuiteta koji su proizlazili temeljem promjenjive kamatne stope koju je kreditor obračunao u skladu s istovjetnim kreditima u EUR u promatranom razdoblju. Tuženik je konverziju proveo na način da je obračunao početni iznos glavnice kredita u iznosu od 101.683,52 EUR. Naime, na dan isplate kredita srednji tečaj kreditora za CHF je iznosio 4,6502 tako da je ugovorena glavnica od 160.500 CHF iznosila 746.357,10 HRK. Srednji tečaj kreditora za EUR je na isti dan iznosio 7,34 tako da navedeni iznos u EUR iznosi navedenih 101.683,52 EUR. Početna kamatna stopa koju je kreditor obračunao je iznosila 5,99% godišnje, te se je mijenjala na sljedeće datume, u skladu s usklađivanjem kamatnih stopa koje je kreditor u promatranom razdoblju provodio kod klijenata koji su otplaćivali kredite u EUR: 22.3.2006 5,99%, 1.4.2009 6,49%, 1.7.2014 6,558%, 1.1.2015 6,342%, 1.7.2015 6,210%. Vještak je dao tablični prikaz obračunatog EUR kredita od strane tuženika prema spomenutim parametrima, zajedno s pregledom mjesečnih kunkskih uplata koje je vršio tužitelj. Uplate su pretvorene u EUR te stavljene u odnos s obračunatim u konverziji kako bi se dobio iznos preplate, odnosno manjka koji proizlazi iz konverzije. Iz prikazanog proizlazi da je tužitelj do datuma obračuna konverzije uplatio ukupno 62.929,06 EUR dok je tuženik obračunao 67.062,90. Tužitelj je dakle prema izračunu uplatio 4.133,84 EUR manje nego što je tuženik obračunao da bi trebao platiti prema EUR kreditu u koji se je osnovni kredit konvertirao. Navedeni iznos proizlazi i iz izračuna konverzije koji prileži spisu. Tuženik nije tužitelju odobrio preplatu iz konverzije, već obračunao manjak u upravo ovom iznosu od 4.133,84 EUR. Za taj iznos je Aneksom ugovora o kreditu uvećan iznos nedospjele glavnice na datum konverzije, odnosno taj iznos manjka tužitelj podmiruje kroz uvećanu otplatu u razdoblju nakon konverzije. Vezano uz pitanje glede zakonitosti konverzije ističe da je konverzije kredita provedena ispravno sukladno Zakonu o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/2015). Tuženik je prilikom konverzije za zatvaranje

obveze po simuliranom EUR kreditu s promjenjivom kamatnom stopom, sukladno stopama koje su se obračunavale na istovjetne kredite s valutnom klauzulom u valuti EUR, koristio sve uplate korisnika kojima su se podmirivale obveze za glavnice i redovnu kamatu. Konverzija je napravljena zakonito i računski točno.

142. Stranke nisu imale primjedbe na izračun vještaka Mikaca.

143. Stoga sud nalaz i mišljenje vještaka Mikac Matije u cijelosti prihvaća kao stručan i nepristran.

144. Tim nalazom i mišljenjem vještaka Mikac Matije je u relevantnom dijelu potvrđen ranije izrađen nalaz vještaka Radiković Zdravka. Obračunati iznos razlike glavnice minimalno odstupa od ranijeg nalaza utvrđene razlike, te je tužitelj podneskom od 24. ožujka 2026.god. konačno uskladio svoj zahtjev s dopunskim nalazom vještaka Mikaca, koji je utvrdio da iznos manjka odnosno razlika glavnice obračunate tužitelju u konverziji iznosi 4.133,84 EUR.

145. Dakle, kako je dio koji se odnosi na ugovaranje valutne klauzule i promjenjive kamatne stope ništetan, jer je nerazumljiv, to tužitelju pripada pravo da mu tuženik vrati ono što je na temelju takvog Ugovora, odnosno dijela Ugovora u konkretnom slučaju primio, a sukladno odredbi čl. 1111. Zakona o obveznim odnosima, pa je sud obvezao tuženika na isplatu iznosa od ukupno 9.111,07 EUR/68.647,36 kuna (ispravan obračun prema fiksnom tečaju konverzije HRK/EUR 7,53450), a navedeni iznos predstavlja razliku između kamata obračunatih po osnovnom Ugovoru o kreditu, s početno ugovorenom kamatnom stopom od 4,75 % godišnje i kamata obračunatih prema naknadnim odlukama banke o promjenama kamatnih stopa, a koji iznos je utvrđen provedenim financijsko-knjigovodstvenim vještačenjem, stoga je donesena odluka kao pod II. izreke presude.

146. Tuženik je dužan temeljem odredbe čl. 1111. u vezi s čl. 323. st.1. Zakona o obveznim odnosima vratiti isplaćene iznose tužitelju u utuženom iznosu s kamatom od dana stjecanja u skladu s odredbom čl. 1115. Zakona o obveznim odnosima, s tijekom zakonske zatezne kamate po datumima dospijeća tijekom otplate kredita za razdoblje dospijeća od 09.01.2009.god. do zaključno 10.09.2015.god. nadalje do isplate i po stopi kamate sukladno odredbi čl. 29. st. 1. i st. 2. Zakona o obveznim odnosima s time da je sud mjesečne iznose u izreci presude naveo po datumima kako je tužitelju plaćao pojedine anuitete, a kako je vještak i obrazložio u svom nalazu.

147. Valja istaći da se tuženik – banka ne može smatrati poštenim stjecateljem jer je upravo njegovo nepoštenje i razlog ništetnosti radi koje se i vodi ovaj postupak, pa stoga i zakonske zatezne kamate na utvrđene iznose pojedinih mjesečnih iznosa teku od dospijeća pojedinog iznosa do isplate, a ne od presuđenja.

148. Što se tiče preinake tužbenog zahtjeva kako je isti u pogledu isplate postavljen u podnesku od dana 29. travnja 2021.god., ako i u ovom ponovljenom postupku u podnesku od 24. ožujka 2026.god., odluku sud donosi posebnim rješenjem.

149. Toj preinaci se tuženik izričito usprotivio i tvrdi da se radi o proširenju tužbenog zahtjeva.

150. Ta preinaka se odnosi na iznos od 4.180,49 EUR u podnesku od 29. travnja 2021.god., odnosno 4.133,84 EUR u podnesku od 24. ožujka 2026.god., a s naslova manje plaćenog iznosa prilikom konverzije kredita (manjak) i sada traži još i isplatu iznosa koji iznos je utvrđen po banci (tuženiku) kao manjak prilikom konverzije kredita.

151. Taj iznos su i vještak Radiković i vještak Mikac u svojim nalazima i mišljenjima posebno naznačili kako je već obrazloženo.

152. Prema odredbi čl. 191. st. 1. Zakona o parničnom postupku preinaku tužbe predstavlja promjena istovjetnosti zahtjeva, povećanje postojećeg zahtjeva ili isticanje drugog zahtjeva uz postojeći. Osim tog prema odredbi čl.191. st. 3. ZPP tužba nije preinačena ako je tužitelj promijenio pravnu osnovu tužbenog zahtjeva, ako je smanjio zahtjev ili ako je promijenio, dopunio ili ispravio pojedine navode, tako da zbog toga tužbeni zahtjev nije promijenjen.

153. Odredba čl. 190. st. 2. Zakona o parničnom postupku objavljenom u Narodnim novinama RH broj 70/19 (Izmjene i dopune ZPP-a), a koja odredba se temeljem čl. 117. tih Izmjena i dopuna ZPP-a primjenjuje na sve postupke u tijeku, pa tako i na ovaj postupak, je određeno da iznimno od odredbe stavka 1., tužitelj može preinačiti tužbu do zaključenja glavne rasprave ako je bez svoje krivnje nije mogao preinačiti do zaključenja prethodnog postupka.

154. Uvidom u Aneks broj 1 Ugovora o kreditu broj 5102892269 od 15. veljače 2016.god., a koji je sam tužitelj predao već uz samu tužbu, sud je utvrdio da je u čl. 5.3. jasno navedeno da postoji manje uplaćeni iznos (manjak) u iznosu od 4.180,49 EUR u kunsnoj protuvrijednosti, dakle upravo ovaj iznos koji sada tužitelj posebno postavlja u sređenom tužbenom zahtjevu od 29. travnja 2021.god. (valuta HRK) i 22. rujna 2023.god. (valuta EUR), a koji iznos uopće nije navodio niti ga je posebno obrazlagao u prvotno podnesenoj tužbi.

155. Po ocjeni ovog suda tužitelj Nemet je o egzaktnoj visini svoje tražbine mogao saznati nakon provedenog dokaza financijsko-knjigovodstvenim vještačenjem, a zadatak tog vještačenja u ovom postupku je bilo prema rješenju suda bilo i to "da vještak izračuna koliki je utjecaj na konvertiranu glavnica ima činjenica da je prilikom konverzije tužitelju obračunat i zaračunat manjak u iznosu od 4.180,49 EUR ?".

156. Dakle, u ovom postupku se vještak trebao očitovati kako je ovaj iznos utvrđenog manjka koji je izračunat već prilikom samog provedenog postupka konverzije i koji je jasno naveden u Aneksu broj 1 broj 5102892269 od 15. veljače 2016.god. i koji iznos je jasno naveden u tom Aneksu broj 1 utjecao na konvertiranu glavnica, a predmet ovog postupka je upravo i provjera da li je provedeni postupak konverzije sukladno Zakonu uspostavio ravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, a što je već obrazloženo.

157. Zbog toga sud smatra da se tuženik ne može protiviti takvoj preinaci tužbe, te je stoga sud dopustio preinaku tužbe kojom je tužitelj postavio svoj tužbeni zahtjev i s osnova isplate još i tog iznosa, a konačno u ovom ponovljenom postupku u podnesku od dana 24. ožujka 2026.god., a sve temeljem čl. 190. st. 2. ZPP-a (NN RH broj 70/19), ali i čl. 190. st. 3. ZPP-a u kojem je određeno da nakon dostave tužbe tuženiku za preinaku tužbe je potreban pristanak tuženika; ali i kad se tuženik protivi, sud može dopustiti preinaku ako smatra da bi to bilo svrsishodno za konačno rješenje odnosa među strankama. Stoga je odlučeno kao u izreci rješenja.

158. Kako je sud dopustio preinaku tužbenog zahtjeva za ovaj iznos od iznosa od 4.133,84 EUR, sada prema nalazu i mišljenju vještaka Mikac Matije (str.733 i 734 spisa), koji je tuženik (banka) prilikom provedbe postupka konverzije kredita iz valute CHF u valutu EUR tužitelju (korisniku kredita) obračunala kao manjak uplaćenog, a stalni sudski vještak je u svom nalazu i mišljenju naveo da je tužitelj ustvari do te konverzije imao preplatu kredita, te je za taj iznos neosnovano uvećana glavnica u valuti EUR kao neplaćena i to s datumom 15. veljače 2016.god., stoga sud smatra da tužitelj, a na osnovu ranijeg obrazloženja o nepoštenim ugovornim odredbama s osnova promjene kamatnih stopa i s osnova promjene valute i da nije uspostavljena ravnoteža između ugovornih stranaka prilikom provedbe postupka konverzije u konkretnom slučaju, ima pravo i na isplatu ovoga iznosa kojeg je tuženik (banka) isto tako neosnovano od njega stekao, zajedno sa zakonskim zateznim kamatama od dana 16. veljače 2016.god. do isplate, te je stoga odlučeno kao u toč. III. ove presude.

159. Ističe se da je tuženik tijekom postupka stavio prigovor prijeboja odgovoru na tužbu, dok je kasnije tijekom postupka isti naznačio u iznosu od 2.746,64 kuna u podnesku zaprimljenom dana 16. rujna 2019.god. u pojedinačnim mjesečnim iznosima. U ovom ponovljenom postupku tuženik je samo ostao kod svih prigovora.

160. Što se tiče istaknutog prigovora prijeboja po tuženiku, sukladno članku 323. Zakona o obveznim odnosima (dalje : ZOO) u slučaju ništetnosti ugovora, svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj ugovornoj strani ono što je primala na temelju takvog ugovora. Tuženik u prigovoru prijeboja tvrdi da mu je tužitelj radi ništetnosti odredbi dužna vratiti ono što je primila plaćanjem anuiteta u mjesecima kada je tečaj CHF bio manji od početnog tečaja međutim tuženik nije točno naznačio iznose te svoje tražbine niti tijekom zakonske zatezne kamate na isti već je prigovor prijeboja istaknuo samo općenito.

161. Sud je mišljenja da ova tražbina tuženika ne ispunjava zakonske pretpostavke iz članka 323. ZOO-a, a to stoga što plaćanjem navedenih otplatnih obroka tužitelj nije ništa primio, odnosno stekla bez osnove jer je cijelu uplatu primio tuženik, pa stoga ne postoji njezina obveza vraćanja nečeg što nije niti primila, a time niti tražbina tuženika po osnovi ništetnih ugovornih odredbi. Sve i kad je tečaj CHF-a bio niži od početno ugovorenoga, opet je tužitelj sve uplaćivao tuženiku te nije ništa primio u odnosu na to. Osim toga tužitelj kao stranka ugovora nije odgovoran za ništetnost navedenih odredbi već je upravo suprotno tuženik kao kreditor povrijedio kolektivne interese i prava potrošača zaključujući ugovore o kreditima korištenjem nepoštenih ugovornih odredbi. Pri tome se napominje da iz odredbe članka 81.

stavak 1. Zakona o zaštiti potrošača ne proizlazi da bi plaćanjem manjeg anuiteta u određenom vremenskom razdoblju trajanja ugovora tužena zbog ništetnosti odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi ostvarivala pravo na povrat u smislu članka 323. stavak 1. ZOO-a jer se odredba članka 81. stavak 1. ZZP-a odnosi samo na potrošače.

162. Dakle, da bi se radilo o procesno-pravnom prigovoru radi prebijanja potrebno je da tuženik ima neku postojeću tražbinu prema tužitelju, a u ovom slučaju u naravi ne postoji nikakva tuženikova tražbina prema tužitelju, a osobito ne neka koja bi bila kompenzibilna. Stoga je sud odbio tuženikov prigovor radi prebijanja i odlučio kao u toč. V. izreke presude.

163. Odluka o troškovima postupka temelji se na čl. 154. st. 1. Zakona o parničnom postupku, jer tužitelj u ovom postupku sa svojim specificiranim tužbenim zahtjevom uspio u cijelosti, sukladno ranije obrazloženom.

164. Odluka o troškovima postupka donosi se za cjelokupni postupak i to ovaj pod brojem P-275/2025, te koji se ranije vodio pod brojem P-358/2022 i P-384/2019. Također s eodluka donosi temeljem promjene vrijednosti predmeta spora, odnosno kako je sam tužitelj zatražio svom troškovniku predanom dana 05. svibnja 2026.god.

165. Trošak tužitelja odnosi se na troškove zastupanja po punomoćniku -odvjetniku, a trošak je odmjeren prema vrijednosti predmeta spora (konačni tužbeni zahtjev radi isplate 9.111,07 EUR i 4.180,49 EUR u spisu P-358/2022, odnosno sada u spisu P-275/2025 nakon provedenog vještačenja u iznosu od ukupno 9.111,07 EUR i 4.133,84 EUR).

166. Vrijednost predmeta spora je sada u konačno sređenom tužbenom zahtjevu iz podneska od 24. ožujka 2026.god. ukupno 13.244,91 EUR (trinaesttisućadvjestočetdesetičetiri eura i devedesetijedan cent), pa sukladno Tarifi punomoćnik tužitelja ima pravo za svaku radnju 100 bodova, odnosno 200,00 EUR za svaku radnju, a sukladno dalje obrazloženom.

167. Sud tužitelju priznaje trošak sukladno čl. 164. Zakona o parničnom postupku kako je zatraženo u predanom troškovniku i s Tarifom o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine RH broj 138/23 i 107/25), posebice Tbr. 48. iste, dakle 2,00 EUR/bod, što je sukladno recentnoj sudskoj praksi i to za sastav tužbe u iznosu 200,00 EUR (tbr.8. toč.1.), zastupanje na ročištu 12.12.2019. u iznosu od 200,00 EUR (tbr.9/1), sastav podneska od 19.10.2020.god. u iznosu od 200,00 EUR (tbr.8/1), zastupanje na ročištu 10.12.2020. u iznosu od 200,00 EUR (tbr.9/1), zastupanje na ročištu 04.03.2021. u iznosu od 200,00 EUR (tbr.9/1), sastav podneska od 29.04.2021. god. u iznosu od 200,00 EUR (tbr.8/1), zastupanje na ročištu 27.09.2023. u iznosu od 200,00 EUR (tbr.9/1), , te u ovom ponovljenom postupku za sastav podneska od 30.09.2025.god. u iznosu od 200,00 EUR (tbr.8/1), sastav podneska od 02.12.2025.god. u iznosu od 200,00 EUR (tbr.8/1), zastupanje na ročištu 09.12.2025. u iznosu od 200,00 EUR (tbr.9/1), sastav podneska od 24.03.2026.god. u iznosu od 200,00 EUR (tbr.8/1), zastupanje na ročištu 20.05.2026. u iznosu od 200,00 EUR (tbr.9/1), što je ukupno 2.400,00 EUR, sve uvećano za pripadajući PDV u iznosu od 600,00 EUR i ukupno iznosi 3.000,00 EUR.

168. Tužitelju je priznat i trošak koji se odnosi troškove financijsko-knjigovodstvenog vještačenja u ovo postupku u iznosu od 265,45 EUR (2.000,00 kuna), provedeno po tada vještaku Radiković Zdravku, a koje je bilo potrebno provesti. Također mu se priznaje i trošak plaćenog financijsko-knjigovodstvenog vještačenja u ovom ponovljenom postupku koje je trebalo priovesti i to po novom vještaku Mikac Matiji, kako je već obrazloženo i to u iznosu od 200,00 EUR. Priznat mu je i trošak sudskih pristojbi na tužbu u iznosu od 151,70 EUR/1.142,98 kuna i na presudu u iznosu od 180,50 EUR/1.360,00 kuna, koji iznos je odmjeran temeljem Zakona o sudskim pristojbama (tada važećeg, u trenutku palacanja, objavljenog u Narodne novine RH broj 118/18) i Uredbi o tarifi sudskih pristojbi (tada važeće objavljene u Narodne novine RH broj 53/19 i 92/21), te Uredbi o tarifi sudskih pristojbi (tada važeće Narodne novine RH broj 37/23).

169. Tako ukupno priznati trošak tužitelja iznosi 3.597,65 EUR, a na platež je pozvan tuženik koji je izgubio spor.

170. Sukladno Zakonu o uvođenju eura kao službene valute u Republici Hrvatskoj (Narodne novine RH 57/22, 88/22) dosuđeni iznosi su u izreci sada sukladno specificiranom tužbenom zahtjevu iskazani u valuti EUR, (prema fiksnom tečaju konverzije 7,53450 HRK/EUR).

171. Temeljem svega gore iznijetog sud je odlučio kao u izreci.

U Čakovcu, 18. lipnja 2026. godine

S U T K I N J A:

Valentina Varga Gombar

POUKA O PRAVNOM LIJEKU: Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana, od dana primitka iste, putem ovog suda na nadležni Županijski sud u Karlovcu, Stalna služba u Gospiću, sukladno čl. 5. st. 2. Zakona o područjima i sjedištima sudova (Narodne novine RH broj 67/18 i 21/22), pismeno u tri istovjetna primjerka.

Ako stranka nije pristupila na ročište na kojem se presuda objavljuje, a uredno je obaviještena o ročištu smatrat će se da je dostava presude obavljena onoga dana kada je održano ročište na kojem se presuda objavljuje (čl. 335 st. 9. Zakona o parničnom postupku).

O tom obavijest :

1. punomoćnik tužitelja OD Matić, Feldman i Herman iz Zagreba
2. punomoćnici tuženika OD Metelko, Knežević i partneri iz Zagreba

Broj zapisa: **9-30889-9855a**

Kontrolni broj: **06de1-9ed6a-95953**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Čakovcu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.